Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria († 491)

(s.v. 11 septembrie / s.n. 24 septembrie)

Materiale despre Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Teodora-din-Alexandra-(11-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Teodora+din+Alexandria

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Teodora+din+Alexandria

***

Teodora a fost din Alexandria, soţia a unui bărbat tânăr. La sfatul unei vrăjitoare, ea a comis adulter cu un alt bărbat şi a simţit imediat rana insuportabilă a remuşcării. Atunci ea şi-a tăiat părul, s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti şi s-a închinoviat în mânăstirea de bărbaţi Octodecatos, luându-şi numele de Teodor. O

tânără ce ducea o viaţă promiscuă 1-a acuzat pe părutul Teodor că a sedus-o şi că a lăsat-o însărcinată. Alungat din mânăstire, părutul monah Teodor, Sfânta Teodora, a petrecut şapte ani într-o pădure pustie, crescând copilul acelei desfrânate. După şapte ani, stareţul mânăstirii 1-a primit înapoi în mănăstire pe părutul monah Theodor. După doi ani el a răposat şi de abia atunci toţi fraţii au văzut că el era de fapt femeie. Ea s-a săvârşit către Domnul la anul 490. Soţul Teodorei a venit la înmormântare şi a rămas vieţuind sihăstreşte în chilia soţiei lui până la moa-rte. Sfânta Theodora se făcuse vas ales al Duhului Sfânt: ea a îmblânzit animale sălbatice, a vindecat boli şi a scos apă dintr-un puţ uscat. Aşa a proslăvit-o Dumnezeu pe cea care s-a pocăit cu adevărat, pe cea care a luptat dintru răbdarea unei inimi viteze timp de nouă ani, ca să spele un singur păcat.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (septembrie), ziua a unsprezecea - Cuvioasa maica noastră Teodora cea din Alexandria (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria 22
Acatistul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria 30
Imnografie 42
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi ostenelile cuvioasei maicii noastre Teodora, care s-a nevoit în chip bărbătesc 44
Sinaxar - Pomenirea cuvioasei maicii noastre Teodora cea din Alexandria ... 63
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria; Sfântul cuvios Eufrosin bucătarul 65
Pr. Ciprian Apetrei - Sinaxarul: Cuvioasa Teodora din Alexandria - Egipt 67
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria; Sfântul cuvios Eufrosin, bucătarul 69
Proloagele din 11 septembrie 73
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 11 septembrie 79
Pomenirea Sfintei cuvioase Theodora 79
Pomenirea Sfântului Pafnutie, mărturisitorul 80
Sfântul prea cuvios Eufrosin, bucătarul 80
Pomenirea Sfintei muceniţe Ia 81
Pomenirea Sfinţilor mucenici Diodor, Didim şi Diomid 81
Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Teodora 81
Sfânta Teodora din Alexandria 85
Icoane 87

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

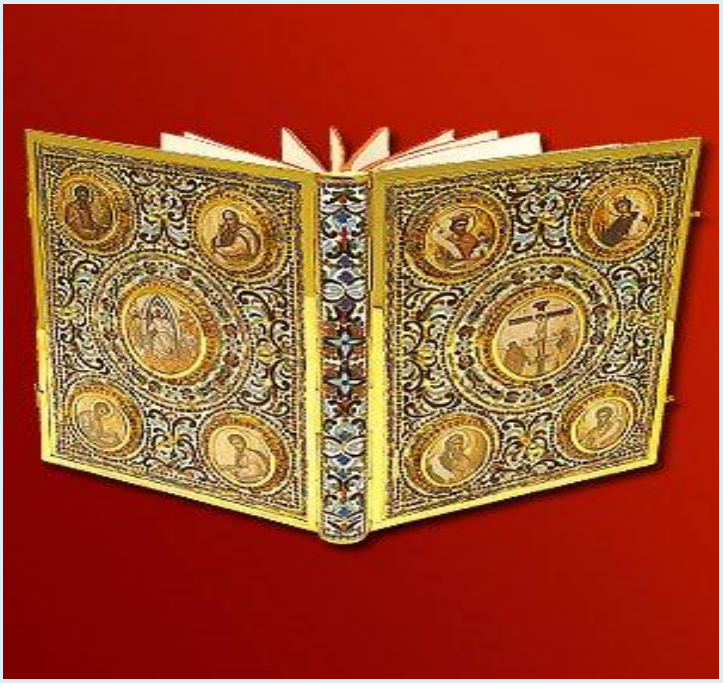

Ioan 12, 19-36

19. Deci fariseii ziceau între ei: Vedeţi că nimic nu folosiţi! Iată, lumea s-a dus după El.
20. Şi erau nişte elini din cei ce se suiseră să se închine la sărbătoare.

21. Deci aceştia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii şi l-au rugat zicând: Doamne, voim să vedem pe Iisus.
22. Filip a venit şi i-a spus la Andrei şi Andrei şi Filip au venit şi I-au spus lui Iisus.
23. Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie prea slăvit Fiul Omului.
24. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.
25. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică.
26. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.
27. Acum sufletul Meu e tulburat şi ce voi zice? Părinte, izbăveşte-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.
28. Părinte, prea slăveşte-Ţi numele! Atunci a venit glas din cer: Şi L-am prea slăvit şi iarăşi Îl voi prea slăvi.
29. Iar mulţimea care sta şi auzea zicea: A fost tunet! Alţii ziceau: Înger I-a vorbit!
30. Iisus a răspuns şi a zis: Nu pentru Mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.
32. Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine.
33. Iar aceasta zicea, arătând cu ce moarte avea să moară.
34. I-a răspuns deci mulţimea: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac şi cum zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălţat? Cine este acesta, Fiul Omului?
35. Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.
36. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus şi plecând, S-a ascuns de ei.

Apostol

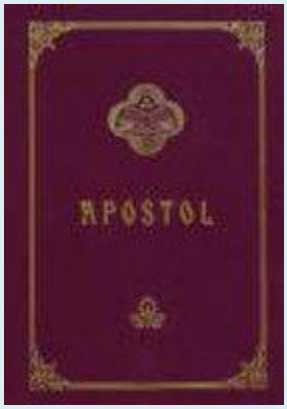

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 6, 11-18

Fraţilor

11. Vedeţi cu ce fel de litere v-am scris eu, cu mâna mea.

12. Câţi vor să placă în trup, aceia vă silesc să vă tăiaţi împrejur, numai ca să nu fie prigoniţi pentru crucea lui Hristos.

13. Căci nici ei singuri, cei ce se taie împrejur, nu păzesc Legea, ci voiesc să vă tăiaţi voi împrejur, ca să se laude ei în trupul vostru.

14. Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine şi eu pentru lume!

15. Că în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă.

16. Şi câţi vor umbla după dreptarul acesta - pace şi milă asupra lor şi asupra Israelului lui Dumnezeu!

17. De acum înainte, nimeni să nu-mi mai facă supărare, căci eu port în trupul meu, semnele Domnului Iisus.

18. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraţilor! Amin.

În această lună (septembrie), ziua a unsprezecea - Cuvioasa maica noastră Teodora cea din Alexandria (Minei)

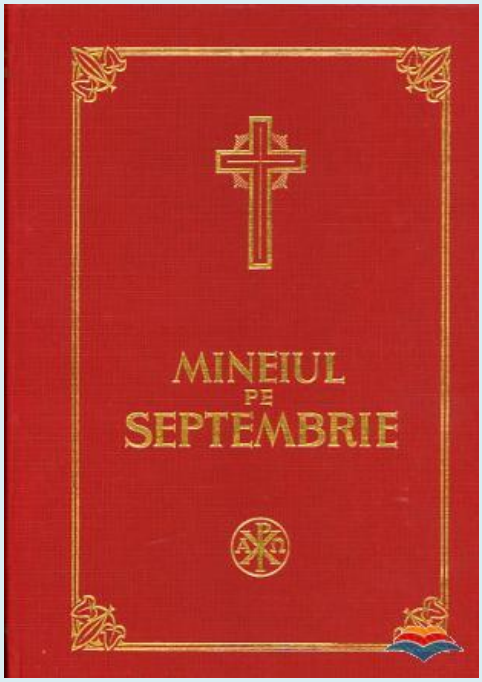

În această zi, se cântă şi slujba Sfântului mucenic Autonom, pentru că în 12 zile se odovăieşte slujba praznicului Naşterii Născătoarei de Dumnezeu.

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale cuvioasei şi 3 ale mucenicului.

Stihirile cuvioasei, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cu trup femeiesc şi cu chip bărbătesc, ai săvârşit lupte vitejeşti, din cea către Dumnezeu a ta necurmată râvnă, locuind între bărbaţi Teodoro, ai biruit patimile, şi pornirile dezmierdărilor de tot le-ai înfrânat, prin nevoinţe şi prin rugăciuni necontenite.

Sub lumina soarelui acestuia apuitor, nu ţi s-a descoperit greşalele, iar Soarelui celui neapus, cunoscătorului inimilor şi Domnului, celui ce vede cele tăinuite, fiindu-ţi ştiute păcatele, cu lumină a luminat cugetele ochilor inimii tale; pentru aceea ai grăbit, să-i slujeşti Lui cu postiri necontenite, şi cu săvârşirea bunătăţilor.

Viclenia vrăjmaşului, Teodoro ai priceput, şi pe prunc l-ai primit ca un fiu al tău şi l-ai hrănit cu osârdie; ocara ponosului desfrânării suferind, înfruntare de către toţi tu ai pătimit, şi nefiind vinovată de păcat, ai răbdat defăimare; pentru aceea te fericim.

Alte **Stihiri** ale mucenicului, glasul și podobia asemenea:

Cu bunătăţi fiind luminat şi cu evlavie împodobit, ai ajuns arhiereu dumnezeiesc, şi ca un soare luminos ai străbătut toată lumea, sădind pretutindenea propovăduirea credinţei, şi dezrădăcinând înşelăciunea cu secera limbii tale, ierarhe de Dumnezeu purtătorule, mare propovăduitorule Autonome.

Către durerile muceniciei, către bătăi, şi către răni şi moarte ai năvălit bărbăteşte Autonome; şi fiind cu pietre împroşcat, şi pe acestea le-ai întrebuinţat ca pe nişte trepte şi scară, şi te-ai înălţat către Dumnezeu încununat, unindu-te cu oştile cele fără de trup; roagă-te dar pentru lume.

Podoaba Arhieriei mai luminoasă o ai făcut cu sângele muceniciei, prin darul Dumnezeiescului Duh; pentru aceea la sfintele cele de sus, unde mergător mai înaintea tuturor S-a arătat Iisus, te-ai înălţat, să primeşti cununa biruinţei, dimpreună cu toţi cei ce s-au săvârşit prin cinstitul lor sânge.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, glasul al 6-lea*

Măcar că prin voirea lui Dumnezeu, şi alte fericite femei sterpe au odrăslit oarecum, dar Maria decât toţi cei născuţi mai presus cu dumnezeiască cuviinţă a prea strălucit; că din maică neroditoare cu prea mărire născându-se, a născut cu trup pe Dumnezeul tuturor, mai presus de fire, din pântece fără sămânţă; singură fiind uşa a unuia născut Fiului lui Dumnezeu; prin care trecând, încuiată o a păzit. Şi toate înţelepţeşte tocmindu-le, precum ştie însuşi, a lucrat mântuire tuturor oamenilor.

La Stihoavnă

Stihirile glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ioachim şi Anna prăznuiesc, născând începătura mântuirii noastre, pe singură Născătoarea de Dumnezeu; cu care şi noi împreună prăznuim astăzi pe cea din rădăcina lui Iessei, pe prea curata Fecioară o fericim.

Stih: Ascultă fiică şi vezi, pleacă urechea ta și uită pe norodul tău şi casa părintelui tău.

Preacurata Fecioară ceea ce a încăput pe Dumnezeu, lauda proorocilor, fiica lui David astăzi se naşte din Ioachim şi din Anna cea înţeleaptă, şi blestemul lui Adam cel deasupra noastră, s-a gonit întru naşterea ei.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Ţarina cea mai-nainte neroditoare, pământ roditor naşte, şi din pântece sterp, rod sfânt a răsărit. Cu lapte se hrăneşte, minune înfricoşată! Hrănitoarea Vieţii noastre; ceea ce în pântece a primit Pâinea cerească, cu lapte se creşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 8-lea*

A lui Serghie Aghiopolitul: În ziua cea binevestită a praznicului nostru, să trambiţăm duhovniceşte; că cea din sămânţa lui David, Maica Vieţii, astăzi se naşte, stricând întunericul. Ceea ce este înnoirea lui Adam, şi chemarea Evei, şi izvorul nestricăciunii; prin care noi ne-am îndumnezeit, şi din moarte ne-am mântuit; şi cu Gavriil să strigăm către dânsa credincioşii: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, Domnul este cu tine; prin tine dăruindu-ne nouă mare milă.

Troparul sfintei, glasul al 8-lea: Întru tine maică cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, că este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă Teodora, duhul tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al sfântului, glasul al 4-lea*

Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Autonom, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului*

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul praznicului, o dată, al cuvioasei o dată. Slavă..., al mucenicului, Şi acum..., iar al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Prea mărit născându-te din coapsele cele neroditoare, mai presus de fire ai născut din coapsele tale cele fecioreşti căci arătându-te spic frumos ai odrăslit Viaţă lumii. Pentru aceasta puterile cele cereşti strigă către tine Născătoare de Dumnezeu: Mărire ieşirii tale prea curată, mărire naşterii tale, mărire fecioriei tale Maică nenuntită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *iar aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Razele bucuriei celei a toată lumea a naşterii tale, au strălucit pe pământ Fecioară Maică Marie, şi au luminat cugetele celor ce cu dragoste te laudă pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6. Şi al sfinţilor două pe 8.

Canonul cuvioasei

facere a lui Ignatie

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Umple gura mea de lauda Ta Doamne, a celuia ce te măresc pe Tine cel mult mărit, ca să cinstesc ostenelile Teodorei, care bine a plăcut Ţie prin strălucirea vieţii.

Răsărit-a astăzi sfinţită prăznuirea ta, mai luminat decât soarele, luminând sufletele celor din lume, şi gonind întunericul dracilor, ceea ce eşti vrednică de minune.

Strălucirea soarelui cestuia apuitor, nu ţi-a vădit greşalele tale, iar Soarele cel neapus te-a cunoscut, ca Unul ce toate le ştie; şi a luminat ochii sufletului tău cu razele pocăinţei, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Al Născătoarei

Ca pe o cămară însufleţită, ca pe un lăcaş fără prihană, ca pe o uşă a Cerului, ca pe o masă dumnezeiască, ca pe un palat şi scaun al Stăpânului, cu laude să cinstim pe Maria cea prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Îmbrăcându-te cu haină şi cu cuget bărbătesc, te-ai amestecat pe sine-ţi cu adunarea monahilor, luptându-te cu stăpânitorul lumii cel viclean.

Cu bărbăţie ai întărit slăbiciunea femeiască, mutându-ţi numele, şi schimbându-ţi chipul, te-ai arătat pe sineţi prin fapte, dar cinstit şi iubit lui Dumnezeu, cuvioase.

Cu cuget smerit şi cu lăudată supunere, te-ai dat spre ascultarea slugilor lui Dumnezeu; pentru aceea însuşi te-a suit pe tine, către înălţimea nepătimirii.

Al Născătoarei

Mă tulbură viforul păcatelor şi valul cugetelor celor necuvioase; milostiveşte-te Preacurată, şi-mi tinde mână de ajutor ca o milostivă, pentru ca mântuindu-mă, să te măresc.

Condacul sfintei, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea neadormită...

Trupul tău cu posturi topindu-ţi, cu neadormite rugăciuni pe Făcătorul ai rugat pentru păcatul tău, ca să iei iertare desăvârşit, şi ai luat iertare, calea pocăinţei arătând.

Sedealna cuvioasei, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu sihăstrie ţi-ai luminat sfinţita ta podoabă, şi te-ai adus ca un prinos lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat, Teodoro de Dumnezeu insuflată; şi luând de la Dânsul dar de tămăduiri, goneşti negura bolilor fericită, şi te rogi ca să ne mântuim toţi cei ce te lăudăm pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului*

Îndoită cununa nestricăciunii, ţi-a dăruit ţie Hristos, prea fericite, ca unui nevoitor, şi ca unui cinstit, ierarhe Autonome; căci cu aceasta ai adus jertfă fără de sânge, iar cu mucenicia, cu adevărat ai râvnit dumnezeieştii Lui patimi; pentru aceea te-ai învrednicit fericirii Lui celei neveştejite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a praznicului, asemenea*

Iudo măreşte-te, şi Davide întăreşte-te, Adame înnoieşte-te, şi Levi veseleşte-te, căci dintru voi mi S-a născut Hristos. Încordează-ţi canonul scriitorule de cântări şi spune: Care este Fecioara ceea ce a născut? Este Maica lui Hristos Dumnezeu, hrănitoarea Vieţii noastre.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Nevoitu-te-ai slăvită, prin postiri de multe zile, ca şi cum ai fi fost fără de trup, întărindu-ţi-se neputinţa cu voia lui Hristos cea atotputernică, hrănindu-te cu dar dumnezeiesc.

Dumnezeiască îmbrăcăminte poftind şi podoaba nestricăciunii dorind, ţi-ai îmbrăcat trupul tău cu haine proaste de păr, fericită.

Vezi-mi smerirea şi necazul, ascultă-mi lacrimile şi tânguirea, şi-mi uşurează lanţul păcatului cel greu; strigă Teodora, către însuşi Cel ce poate a mântui.

Al Născătoarei

Prea minunată Maica lui Dumnezeu, străluceşte-mi mie raza pocăinţei, risipeşte-mi întunericul răutăţilor mele celor fără măsură Fecioară, goneşte cugetele inimii mele cele viclene.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu Fecioară, neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani; cel ce dăruieşte pace tuturor, celor ce te laudă pe Tine.

Spăimântatu-s-au Cetele cele fără de trupuri, văzându-te pe tine cu trup de materie, râvnind vieţii lor celei îngereşti, şi biruind pe vrăjmaşul, care cu înşelăciune odinioară te-a vătămat, Teodoro.

Sălbăticirea fiarelor ţi-a supus ţie Dumnezeu, dându-ţi dar de tămăduiri; aceasta o propovăduieşte cel ce prin mâna ta s-a tămăduit de sfărâmare, şi de mâncarea fiarei celei sălbatice s-a mântuit, pururea fericită.

Vrăjmaşul cel viclean, multe feluri de supărări a pornit asupra ta maică; dar cu sabia smereniei l-ai rănit pe el cuvioasă, zdrobindu-i capul cel mult meşteşugăreţ, Teodoro de Dumnezeu insuflată.

Hrăneşti pruncul fără de cârtire, suferi năpăstuirea cea de ponos, mulţumind Stăpânitorului tuturor, celui ce te-a întărit şi te-a prea mărit, Teodoro prea lăudată.

Al Născătoarei

Puterea şi întărirea inimii mele celei slabe, tu eşti Fecioară, cea neispitită de nuntă; şi zid nesfărâmat, mântuindu-mă de relele cele din partea diavolului, şi întorcând înapoi năvălirile şi taberele vrăjmaşului celui cumplit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Vărsând izvor de lacrimi neîncetat, nu ai contenit suspinurile, ci cu răbdare ai suferit ostenelile şi înstrăinarea vieţii pustniceşti, cu mulţumită, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Având băutură din mare şi hrănindu-te cu ierburi sălbatice, sălăşluindu-te cu fiarele, locuiai în pustie ca şi cum ai fi fost în Cer, ceea ce eşti vrednică de minune.

Suferit-ai arşiţa soarelui, şi ai răbdat gerul nopţii, încălzindu-te de darul Dumnezeiescului Duh; pentru aceea te desfătezi acum, întru fericirea cea de sus.

Al Născătoarei

Pe năstrapa şi masa cea dumnezeiască, pe ţarina cea nearată care a odrăslit Pâinea vieţii, pe muntele cel sfânt; pe Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, cu laude să o cinstim.

Condacul şi Icosul praznicului. Sau al sfintei, glasul 1.

Podobie: Ceata îngerească...

Condacul: Scăpând de noaptea patimilor, de Dumnezeu cugetătoare Teodoro, ai năzuit cu gândul către Soarele cel strălucit, omorându-ţi săltările trupului cu nevoinţă; pentru aceea te-ai făcut pildă sihaştrilor cu viaţa, şi îndreptare celor căzuţi; pentru care te cinstim.

Icos: Viaţa ta s-a arătat pildă celor căzuţi, şi îndreptare celor ce vor vrea să vină prin pocăinţă către Cela ce poate a ierta greşalele, precum este scris; întru care crezând fericită, asemenea ca desfrânata, în loc de mir, i-ai adus râu de lacrimi, prin care ai înecat pe şarpele cel viclean, şi ai câştigat cununa biruinţei, de trei ori fericită, Teodoro. Pentru aceea omorând fiara cea sălbatică cu rugăciunile tale, ai înviat pe mort cu puterea Ziditorului tău, pentru care tu te-ai omorât; drept aceea pe tine te cinstim.

Sinaxar

Întru această lună în 11 zile, pomenirea cuvioasei maicii noastre Teodora cea din Alexandria.

Stih: Şi chipul şi gândul Teodora bărbăteşte l-a arătat,
Şi mai-nainte de sfârşit pe gândul cel mare l-a ruşinat.
A unsprezecea zi Teodora a adormit,
Somnul cel de pe urmă şi în ceruri s-a odihnit.

Precum Împărăţia Cerurilor s-a asemănat cu zece fecioare, după pilda lui Hristos în Noul Testament al Evangheliei; într-acest chip şi zece femei asemănându-se cu schima bărbaţilor, au zdrobit boldurile ucigătorului de oameni diavol.

Una dintre aceste zece, a fost şi Teodora aceasta ce se prăznuieşte acum, având numele ca un dar a lui Dumnezeu. Deci, se trăgea aceasta din cetatea Alexandriei, pe vremea lui Zinon împăratul în anul patru sute şaptezeci şi doi. Şi însoţindu-se prin nuntă cu bărbat legiuit, vieţuia o viaţă cu bună rânduială şi neprihănită.

Deci, fiindcă din pizma urâtorului de bine diavol, căzu pe ascuns în prea curvie, cugetă a căuta şi a-şi afla mântuirea sa. Pentru aceasta auzind evangheliceştile

cuvinte, cu care învaţă Domnul, că nu este nimic ascuns, care să nu se facă arătat la ziua cea de apoi: Că nu este lucru de taină, care să nu se arate (Luca 8, 17) Pentru aceasta, îndată ce a cunoscut greutatea păcatului ce a făcut, îngreţoşându-se de păcatul acela, ca de oarecare spurcăciune şi necurăţie. Şi lepădând îmbrăcămintea femeiască şi luând îngerească schimă a monahilor, şi în loc de Teodora, s-a numit Teodor. Şi mergând într-o mânăstire bărbătească, se pocăia şi plângea pentru păcatul său.

Deci, după ce a petrecut fericita, doi ani întregi, ostenindu-se cu slujbe grele; şi nevoindu-se la aducerea lucrurilor celor trebuincioase mânăstirii, din pizma urâtorului de suflet diavol, s-a clevetit de către oarecari (oameni) înrăutăţiţi, cum că a curvit cu o femeie. Deci (oamenii) aceia aducând un prunc şi aruncându-l afară la poarta mânăstirii, o prihănea mincinos, că era al ei. Pentru aceasta fericita Teodora primind prihănirea aceasta ca adevărată, a luat pruncul şi-l hrănea pe el cu curăţenie, ca şi când era al său. Căci se sârguia de trei ori fericita a se tăinui pe sineşi, că era femeie după fire.

Deci, după ce au îngăduit afară de mânăstire, pentru dragostea lui Dumnezeu şi pentru canonul păcatului său, şapte ani întregi, luptându-se cu gerul iernii şi cu arşiţa verii şi cu culcare pe jos, abia şi cu greu mai pe urmă a intrat în mânăstire.

Deci, de atuncea uscându-şi trupul, cu desele rugăciuni, cu osteneli şi cu starea şi privegherea cea de toată noaptea; şi cugetând la moştenirea Împărăţiei Cerurilor, a ajuns; la sfârşitul scopului aceluia, pe care l-a iubit cu adevărat dar o minune înfricoşată a urmat la sfânta aceasta, de care cine nu se va minuna ? De vreme ce, această femeie fiind după fire, a vieţuit împreună cu bărbaţii fără a fi cunoscută. Şi aflându-se în locul cel ce nevoinţă, s-a nevoit ca un bărbat, strălucind prin pustnicie ca un mare luminător. Pentru aceasta fiind împovărată de ostenelile sale cele vrednice de plată, s-a suit cu bucurie către Hristos mirele său cel dorit.

Iar monahii văzând o minune prea mărită ca aceasta, s-au spăimântat şi au mărit pe Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Eufrosin, bucătarul.

Stih: Întristăcioasa viaţă Eufrosin mai-nainte vieţuind,
Se bucură acum împreună cu îngerii petrecând.

Acesta s-a născut din născători ţărănoşi şi proşti. Şi crescându-se cu creştere proastă şi fără de învăţătură, în urmă a venit la mânăstire, Şi îmbrăcându-se în schima monahicească, s-a făcut slujitor monahilor.

Deci fiindcă petrecea totdeauna în bucătărie ca un prost, se defăima de către toţi monahii şi se râdea. Deci suferea fericitul toate defăimările cu bărbăţia inimii şi a cugetului şi cu liniştea gândului, fără a se tulbura cât de puţin, ci cu toate că era prost după cuvânt, însă nu era prost şi cu înţelegerea. Precum aceasta se va arăta mai lămurit din cele ce se vor zice de aici înainte.

Căci în mănăstirea aceea, unde se afla fericitul acesta Eufrosin, era şi un preot iubitor de Dumnezeu, care se ruga cu sârguinţă pentru ca să-i arate Dumnezeu bunătăţile, care vor dobândi cei ce-l iubesc pe el. Deci, într-o noapte dormind preotul, i se arăta în somnul lui, că se află într-o grădină, şi privea cu mirare şi cu spaimă la bunătăţile cele prea veselitoare ce se aflau acolo. Deci vedea acolo pe mai sus zisul Eufrosin bucătarul mănăstirii, care sta în mijlocul livezii, şi se desfăta de bunătăţile acelea.

Deci apropiindu-se de el, îl întrebă ca să ştie: A cui este grădina aceea ? Şi cum s-a aflat el acolo?

Iar Eufrosin a răspuns: Grădina aceasta, este locuinţa aleşilor lui Dumnezeu, iar eu pentru multă bunătatea Dumnezeului meu, sunt iertat a mă afla aici.

Iar preotul i-a zis lui: Şi oare ce faci întru această grădină?

Eufrosin a răspuns: eu stăpânesc toate câte vezi aici, şi mă bucur şi mă veselesc de privirea şi câştigarea acestora.

Iar preotul i-a zis: poţi să-mi dai ceva din bunătăţile acestea?

Eufrosin a răspuns aşa: Ia cele ce voieşti din acestea, prin darul Dumnezeului meu.

Atuncea preotul i-a arătat merele, şi cerea ca să-i dea de acelea.

Deci Eufrosin luând câteva mere, le-a pus pe acelea în rasa preotului, zicând: Iată ai dobândit merele, ce ai cerut. Şi fiindcă a lovit în toacă ca să se scoale părinţii la Utrenie, s-a deşteptat preotul.

Şi în vremea când socotea, că vedenia ce văzu era vis, a întins mâna sa la rasa sa, şi o minune! a aflat în fapt merele, şi minunându-se de prea mărita acea bună mireasmă, a rămas nemişcat multă vreme.

După aceea mergând în biserică, şi văzând acolo stând pe Eufrosin, l-a luat la un loc osebit, şi l-a jurat ca să-i spună unde a fost în noaptea aceea.

Deci, Eufrosin a zis: iartă-mă părinte, că nicăieri n-am mers în noaptea aceasta, ci acum am venit la Utrenie.

Şi preotul a zis, pentru aceasta eu te-am legat mai întâi cu jurământ, pentru ca să descoperi la toţi măririle lui Dumnezeu, şi tu nu voieşti să arăţi adevărul?

Atuncea a răspuns smerit cugetătorul Eufrosin. Acolo părinte am fost, unde sunt bunătăţile care vor a le moşteni cei ce iubesc pe Dumnezeu, pe care şi tu mai-nainte cu mulţi ani ai dorit să le vezi. Acolo m-ai văzut şi pe mine desfătându-mă de bunătăţile livezii aceleiea. Pentru că voind Domnul să te încredinţeze pe sfinţia ta despre bunătăţile cele dorite drepţilor, a lucrat prin mine smeritul, această minune.

Atuncea a zis preotul: Părinte Eufrosine, şi ce mi-ai dat din bunătăţile livezii?

Iar Eufrosin a răspuns: Merele cele frumoase şi mirositoare, pe care le-ai pus acum în patul tău. Însă părinte iartă-mă, că eu sunt vierme şi nu om.

Atuncea preotul a povestit la toţi fraţii vedenia ce a văzut. Şi printr-aceasta îi îndemna pe toţi a se minuna şi a se spăimânta, şi spre dorinţa binelui şi a faptelor bune.

Iar fericitul Eufrosin fugind de mărirea oamenilor, s-a dus pe ascuns din mânăstire. Şi s-a depărtat fugind şi rămânând necunoscut până în sfârşit.

Iar din merele acelea mâncând mulţi bolnavi, s-au vindecat de bolile sale, întru mărirea lui Dumnezeu, Amin.

Tot în această zi, Sfinţii mucenici Diodor şi Diomid şi Didim.

Stih: Diodor şi cu Didim şi Diomid şi-au dat,
Trupurile la bătăi, şi înşelăciunea au surpat.

Aceştia au fost din Laodiceea Siriei şi prinzându-se de domnitorul locului; şi mărturisind cu îndrăzneală adevărul, bătându-i fără milă au primit sfârşitul vieţii lor.

Tot în această zi, pătimirea Sfintei muceniţe Ia, cea bătrână de vârstă.

Stih: Muceniţa Ia miros de mir a adiat.
Din sângiuri vopsite cu roşu, care adia miros curat.

Aceasta s-a prins roabă cu nouă mii de creştini. Deci, dându-i-se strânsoare cu multe feluri de munci de mai marele fermecătorilor, i s-a tăiat capul; însă spun că după ce i s-a tăiat, primind pământul sângele muceniței, s-a umflat făcându-se movilă, şi slujitorii aceia care o au chinuit, căzură în slăbănogire, şi soarele şi-a întunecat lumina şi tot locul s-a umplut de bun miros.

Tot în această zi, Sfântul Dimitrie şi Evantia, soţia sa şi Dimitrian, fiul lor chinuindu-i cu foamea, s-au săvârşit.

Stih: Strâmtoarea foamei tustrei bărbăteşte suferind;
Se rugă, pietrele în loc de pâine primind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cu bătăi cumplite te-a chinuit vrăjmaşul cel cu multă cruzime, având năluciri de mândrie, socotind că te va birui, dar i-ai surpat trufia lui cea deşartă, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Lacuri uscate de tot le-ai umplut de ape, cu rugăciunile tale mărită, făcând minunea de faţă, şi mărind pe Dumnezeu care te-a prea mărit pe tine; căruia strigăm: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Aţâţările patimilor le-ai stins cu curgerile lacrimilor, şi spinii vrăjmaşilor cu focul postirii i-ai ars, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Al Născătoarei

Împărătească Fecioară, care ai născut pe Împăratul Hristos, milostiveşte-te de mă mântuieşte, şi mă întăreşte întru credinţă, pe mine care mă învăluiesc de patimi, şi mă îndreptează către calea mântuirii, ceea ce eşti mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Povăţuitorul tău Teodoro fiindu-i mintea strălucită prin curăţenie, s-a răpit la înălţime, şi a privit bunătăţile ce ţi-a gătit ţie Hristos răsplătitorul ostenelilor.

Cetele îngerilor şi ale mucenicilor şi ale cuvioşilor, mergând cu cântări înaintea sufletului tău, l-au adus pe el către lăcaşurile cele cereşti, către odihna celor ce se veselesc acolo; unde este desfătarea celor ce strigă: Pe Tine te prea înălţăm Hristoase în veci.

Adunându-se mulţime de sihaştri ca să grijească dumnezeiescul tău trup, au văzut lucruri minunate; căci tu fiind cu trupul femeie, bine ai voit a locui în mijlocul bărbaţilor, fiind acoperită cu mâna Celui Atotputernic, cugetătoare de Dumnezeu, Teodoro.

Al Născătoarei

În urma ta au alergat femeile, simţind mirurile cele cu dulce miros, ale unuia născut Fiului Celui ce a strălucit din pântecele tău, prea curată dumnezeiască Mireasă, Fecioară ceea ce nu ştii de nuntă; şi împreună cu tine împărăţesc cu adevărat, lăudând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Apus-ai ca o stea în lume prea lăudată şi ai răsărit în viaţa cea mai presus de lume, lăsându-ne nouă ca o rază bunătăţile vieţii tale, spre luminarea inimilor tuturor, celor ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta.

Porţile cerurilor, deschizându-se te-a primit pe tine fericită, şi în Biserica celor întâi născuţi s-a sălăşluit sfinţitul tău suflet; şi acum te bucuri dimpreună cu cei aleşi pururea pomenită, unde este glasul celor ce prăznuiesc de-a pururea, şi lumina cea neînserată.

După cum ai nădăjduit, iată ai aflat răsplătirea ostenelilor tale, desfătarea cerurilor şi dorind de izvorul bunătăţilor, Hristos, Mirele cel prea cinstit, te îndulceşti de privirea Lui; şi vezi cele ce văd îngerii prea fericită Teodoro.

A Născătoarei

Mântuieşte-mă prea curată ceea ce ai născut pe Mântuitorul cel prea milostiv. Milostiveşte-te spre robul tău, îndreptează-mă către căile pocăinţei. Apără-mă de smintelile vicleanului; şi mă izbăveşte de pândirile lui, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti ajutătoarea credincioşilor.

Luminânda Sfintei:

Podobie: Femei auziți...

Schimbându-ţi portul tău ai locuit între monahi necunoscută, mireasă a lui Hristos, Teodoro şi o minune! Cum pentru dragostea cea dumnezeiască, ai suferit năpasta cea fără dreptate! Biruind pe cel ce a înşelat odinioară pe Eva, maică cuvioasă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului*

Podobie: Ucenicilor arătându-te...

Îndoită cunună ai dobândit, fericite, şi a preoţiei şi a muceniciei, ca unul ce ai călcat toată înşelăciunea idolilor, şi ai săvârşit cele sfinte şi lui Dumnezeu plăcute, Autonome; pentru aceea te-ai prea mărit cu daruri de tămăduiri, de trei ori fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *al praznicului*

Podobie: Cu duhul stând...

Astăzi a ieşit floare din Anna cea neroditoare, Născătoarea de Dumnezeu, umplând toate marginile lumii de bună mireasmă dumnezeiască şi făptura de bucurie; pe care lăudându-o după cuviinţă o mărim, ca pe una ce este mai aleasă decât toţi pământenii.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Toiagul lui Aaron, a odrăslit odată, închipuind pe Anna ce naşte, fiind stearpă, pe Maica Ziditorului.

Stih: Ascultă fiică şi vezi, pleacă urechea ta şi uită pe norodul tău şi casa părintelui tău.

Când bine ai voit, cu firea omenească să te îmbraci Stăpâne, din stearpă a se naşte, Maica Ta Doamne, ai primit.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogaţii poporului.

Cer Ţie s-a făcut pântecele Fecioarei, şi de Dumnezeu Născătoarei, Stăpâne îndurate, din care ca un Soare, ai răsărit lumii cu trup, Cuvinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *asemenea*

Veniți cei din Adam, să lăudăm odrasla ce a ieşit din David, pe Maria Fecioara cea prea curată, din care S-a născut Hristos.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile praznicului, Cântarea a 7-a şi 8-a pe 8. Prochimen şi Chinonicul praznicului.

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria

Canon de rugăciune către Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria (s.v. 11 septembrie / s.n. 24 septembrie):

https://www.academia.edu/56872241/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2nta_cuvioas%C4%83_Teodora_din_Alexandria_11_septembrie_

https://archive.org/details/canon_20211010

https://www.slideshare.net/slideshow/canon-de-rugaciune-catre-sfanta-cuvioasa-teodora-din-alexandria-s-v-11-septembrie-s-n-24-septembrie/271963780

***

Troparul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria, glasul al 8-lea: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând crucea, ai urmat lui Hristos şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Teodora, duhul tău.

facere a lui Ignatie

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt voi răspunde Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umple gura mea de lauda Ta, Doamne, a Celui ce Te măresc pe Tine Cel mult mărit, ca să cinstesc ostenelile Sfintei Teodora, care a bineplăcut Ţie prin strălucirea vieţii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărit-a astăzi sfinţită prăznuirea ta, mai luminată decât soarele, luminând sufletele celor din lume şi gonind întunericul demonilor, ceea ce eşti vrednică de minune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucirea soarelui acestuia apunător, nu ţi-a vădit greşelile tale; iar Soarele cel Neapus te-a cunoscut, ca Unul ce toate le ştie şi a luminat ochii sufletului tău cu razele pocăinţei, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca pe o cămară însufleţită, ca pe un locaş fără prihană, ca pe o uşă a cerului, ca pe o masă dumnezeiască şi ca pe un palat şi scaun al Stăpânului, cu laude să cinstim pe Maria cea prea curată.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcându-te cu haină şi cu cuget bărbătesc, te-ai amestecat pe tine cu adunarea monahilor, luptându-te cu stăpânitorul lumii cel viclean.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bărbăţie ai întărit slăbiciunea femeiască, mutându-ţi numele şi schimbându-ţi chipul, te-ai arătat pe tine prin fapte dar cinstit şi iubit lui Dumnezeu, Sfântă cuvioasă Teodora.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget smerit şi cu lăudată supunere, te-ai dat spre ascultarea slugilor lui Dumnezeu; pentru aceea, însuţi te-ai suit pe tine către înălţimea nepătimirii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Mă tulbură viforul păcatelor şi valul cugetelor celor necuvioase; milostiveşte-te, Preacurată şi-mi întinde mână de ajutor ca o milostivă, pentru ca, mântuindu-mă, să te măresc.

Cântarea a 4-a

Irmos: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nevoitu-te-ai slăvită prin posturi de multe zile, ca şi cum ai fi fost fără de trup, întărindu-ţi-se neputinţa cu voia lui Hristos cea Atotputernică, hrănindu-te cu dar dumnezeiesc.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiască îmbrăcăminte poftind şi podoaba nestricăciunii dorind, ţi-ai îmbrăcat trupul tău cu haine simple de păr, fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vezi smerirea şi necazul meu, ascultă-mi lacrimile şi tânguirea şi-mi uşurează lanţul păcatului cel greu, striga Sfânta Teodora către Însuşi Cel ce poate să mântuiască.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Prea minunată Maica lui Dumnezeu, străluceşte-mi mie raza pocăinţei, risipeşte-mi întunericul răutăţilor mele cele fără măsură, Fecioară; goneşte cugetele inimii mele cele viclene.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu Fecioară, neispitită de nuntă ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul cel fără de ani; Cel ce dăruieşte pace tuturor, celor ce te laudă pe Tine.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spăimântatu-s-au cetele cele fără de trup, văzându-te pe tine cu trup de materie râvnind vieţiilor celor îngereşti şi biruind pe vrăjmaşul, care cu înşelăciune odinioară te-a vătămat, Sfântă Teodora.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sălbătăcirea fiarelor ţi-a supus ţie Dumnezeu, dându-ţi dar dese tămăduiri; aceasta o propovăduieşte cel ce prin mâna ta s-a tămăduit de sfărâmare şi de mâncarea fiarei celei sălbatice s-a mântuit, pururea fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vrăjmaşul cel viclean multe feluri de supărări a pornit asupra ta, maică; dar cu sabia smereniei l-ai rănit pe el, cuvioasă, zdrobindu-i capul cel mult meşte-şugăreţ, prea cuvioasă Teodora, de Dumnezeu insuflată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrăneşti pruncul fără de împotrivire şi suferi năpăstuirea cea de ponos, mulţumind Stăpânitorului tuturor, celui ce te-a întărit şi te-a prea mărit, Sfântă Teodora, prea lăudată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Puterea şi întărirea inimii mele celei slabe, tu eşti, Fecioară neispitită de nuntă şi zid nesfărâmat, mântuindu-mă de relele cele din partea diavolului şi întorcând înapoi năvălirile şi taberele vrăjmaşului celui cumplit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vărsând izvor de lacrimi neîncetat, nu ai contenit suspinurile, ci cu răbdare ai suferit ostenelile şi înstrăinarea vieţii pustniceşti cu mulţumire, ceea ce eşti de Dumnezeu fericită.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având băutură din mare şi hrănindu-te cu ierburi sălbatice, sălăşluind cu fiarele, locuiai în pustie ca şi cum ai fi fost în cer, ceea ce eşti vrednică de minune.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suferit-ai arşiţa soarelui şi ai răbdat gerul nopţii, încălzindu-te de darul Dumnezeiescului Duh. Pentru aceea, te desfătezi acum, întru fericirea cea de sus.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe năstrapa şi masa cea dumnezeiască, pe ţarina cea nearată care a odrăslit Pâinea vieţii, pe muntele cel sfânt, pe Fecioara, Născătoarea de Dumnezeu, cu laude să o cinstim.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Scăpând de noaptea patimilor, de Dumnezeu cugetătoare cuvioasă Teodora, ai năzuit cu gândul către Soarele cel strălucit, omorându-ţi săltările trupului cu nevoinţă. Pentru aceea, te-ai făcut pildă sihaştrilor cu viaţă şi îndreptare celor căzuţi; pentru aceea, te cinstim.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte înfruntând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bătăi cumplite te-a chinuit vrăjmaşul cel cu multă cruzime, având năluciri de mândrie, socotind că te va birui, dar i-ai surpat trufia lui cea deşartă, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lacurile secate de tot le-ai umplut de ape, cu rugăciunile tale, mărită, făcând minunea de faţă şi mărind pe Dumnezeu, care te-a prea mărit pe tine; căruia strigăm: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aţâţările patimilor le-ai stins cu curgerile lacrimilor şi spinii vrăjmaşilor cu focul postirii i-ai ars, cântând: Domnul şi Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împărătească Fecioară, care ai născut pe Împăratul Hristos, milostiveşte-te şi mă miluieşte şi mă întăreşte întru credinţă pe mine, care sunt învăluit de patimi şi mă îndreptează către calea mântuirii, ceea ce eşti mântuirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Povăţuitorul tău, Sfântă Teodora, având mintea strălucită prin curăţenie, a fost răpit la înălţime şi a privit bunătăţile ce ţi-a gătit ţie Hristos, Răsplătitorul ostenelilor.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngerilor şi ale mucenicilor şi ale cuvioşilor, mergând cu cântări înaintea sufletului tău, l-au adus la locaşurile cele cereşti, la odihna celor ce se veselesc acolo, unde este desfătarea celor ce strigă: pe tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Adunându-se mulţime de sihaştri ca să îngrijească Dumnezeiescul tău trup, au văzut lucruri minunate; căci tu, fiind cu trupul femeie, ai binevoit a locui în mijlocul bărbaţilor, fiind acoperită de Mâna Celui Atotputernic, cugetătoare de Dumnezeu, cuvioasă Teodora.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

În urma ta au alergat femeile, simţind mirurile cele cu dulce miros, ale Unuia Născut Fiului, Cel ce a strălucit din pântecele tău, prea curată dumnezeiască Mireasă, Fecioară, ceea ce nu ştii de nuntă, ceea ce împreună cu tine împărăţesc cu adevărat lăudând pe Hristos în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apus-ai ca o stea în lume, prea lăudată şi ai răsărit în viaţa cea mai presus de lume, lăsându-ne nouă ca o rază bunătăţile vieţii tale, spre luminarea inimilor tuturor celor ce cu credinţă săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Porţile cerurilor, deschizându-se, te-au primit pe tine, fericită şi în Biserica celor întâi născuţi s-a sălăşluit sfinţitul tău suflet, iar acum te bucuri împreună cu cei aleşi, pururea pomenită, unde este glasul celor ce prăznuiesc de-a pururea şi Lumina cea neînserată.

Stih: ***Sfântă cuvioasă Teodora, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După cum ai nădăjduit, iată ai aflat răsplătirea ostenelilor tale, desfătarea cerurilor şi dorind după izvorul bunătăţilor, Hristos, Mirele cel prea cinstit, te îndulceşti de privirea Lui şi vezi cele ce văd îngerii, prea fericită Teodora.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Miluieşte-mă, prea curată, ceea ce ai născut pe Mântuitorul cel Preamilostiv. Milostiveşte-te spre robul tău, îndreptează-mă către căile pocăinţei. Apără-mă de smintelile vicleanului şi mă izbăveşte de pândirile lui, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti ajutătoare credincioşilor.

Sedelna, glasul al 4-lea **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu sihăstrie ţi-ai luminat sfinţita ta podoabă şi te-ai adus ca un prinos lui Dumnezeu celui ce S-a Întrupat, Sfântă Teodora de Dumnezeu insuflată şi luând de la Dânsul dar de tămăduiri, goneşti negura bolilor, fericită şi te rogi ca să ne mântuim toţi cei ce te lăudăm pe tine.

Sedelna la praznicul Naşterii Maicii Domnului,glasul al 4-lea **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Iuda măreşte-te şi David întăreşte-te, Adame înnoieşte-te şi Levi veseleşte-te, că din voi S-a născut mie Hristos, încordează-ţi canonul, scriitorule de cântări şi spune: cine este Fecioara care s-a născut? Este Maica lui Hristos Dumnezeu, hrănitoarea vieţii noastre.

Acatistul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria

Acatistul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria (s.v. 11 septembrie / s.n. 24 septembrie):

https://www.academia.edu/124093457/Acatistul_Sfintei_cuvioase_Teodora_din_Alexandria_s_v_11_septembrie_s_n_24_septembrie_

https://archive.org/details/ac_20240923

https://www.slideshare.net/slideshow/acatistul-sfintei-cuvioase-teodora-din-alexandria-s-v-11-septembrie-s-n-24-septembrie/271963913

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria -11 septembrie slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=dytCInnNc4k&t=6s

***

Tropar, glasul 8: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Teodora, duhul tău.

Condacul, glas 8: Scăpând de noaptea patimilor, de Dumnezeu cugetătoare Cuvioasă Teodora, ai năzuit cu gândul către Soarele Cel Strălucit, omorându-ţi săltările trupului cu nevoinţă. Pentru aceea, te-ai făcut pildă sihaştilor cu viaţa şi îndreptare celor căzuţi; pentru aceea, te cinstim.

&&&

Condacul 1

Plângând amar pentru păcatul tău te-ai îmbrăcat în haină și în cuget bărbătesc, Sfântă cuvioasă Teodora, iar prin rugăciune și pocăință ai primit iertarea și mila lui Dumnezeu, fericindu-te acum cu Îngerii în Rai. Caută și spre noi cei mult păcătoși care te strigăm cu umilință: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!***

Icosul 1

Îngerii cei luminoși din Ceruri s-au mirat de bărbăția cu care ai înfruntat firea femeiască, Sfântă Teodora, și luând alt nume și înfățișare nouă te-ai arătat pe tine vrednică de a fi numită ”dar cinstit și iubit lui Dumnezeu”. Te rugăm să primești această rugăciune, prin care te slăvim așa:
Bucură-te, cuget smerit și ascultare desăvârșită;
Bucură-te, nevoindu-te prin posturi îndelungate;
Bucură-te, întărindu-ți voința cu voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, trăind viață îngerească în trup omenesc;
Bucură-te, că ai supus sălbăticia fiarelor cu puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, rănind vicleanul diavol cu sabia smereniei;
Bucură-te, cea binecuvântată cu darul lacrimilor;
Bucură-te, răbdând asprimea pustiei pentru dulceața Raiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 2

Fiind o femeie de neam bun din Alexandria, trăiai cununată după lege cu un bărbat, Sfântă cuvioasă Teodora, însă vicleanul diavol a uneltit să te piardă printr-un tânăr bogat care vroia să te ducă la păcatul desfrânării. Acesta a tocmit o vrăjitoare pentru a te sfătui să cazi în ispitire, și tu te-ai dus să vorbești cu ea, căci nu te rugai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Vrăjitoarea te-a amăgit, spunându-ți că dacă faci păcatul pe întuneric, Dumnezeu nu îl vede, iar tu, Sfântă Teodora, fiind femei tânără și neînvățată ai crezut-o, săvârșind păcatul noaptea pe ascuns. Te chemăm să ne ajuți, sfântă, să nu cădem în înșelăciunile diavolului și îți zicem așa:
Bucură-te, că venind ziua, mintea ta s-a luminat de adevăr;
Bucură-te, că ai cunoscut păcatul săvârșit;
Bucură-te, că te-ai rușinat și te-ai căit;
Bucură-te, că îți băteai trupul și îți smulgeai părul din cap;
Bucură-te, că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului;
Bucură-te, că El uneori îngăduie uneori cădere mare pentru îndreptare desăvârșită;
Bucură-te, că fapta te-a deșteptat la pocăință;
Bucură-te, că doreai din tot sufletul iertarea Domnului;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 3

Copleșită fiind de întristare, te-ai dus la o mănăstire de fecioare, Sfântă cuvioasă Teodora, unde starețа te-a mângâiat și ți-a adus aminte de femeia păcătoasă din

Evanghelie, care cu lacrimi a spălat picioarele lui Hristos și cu perii capului ei le-a șters și a câștigat de la Dumnezeu iertare de păcatele sale, lucru pentru care i-ai mulțumit și ei și lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 3

Apoi te-ai dus acasă, ți-ai tăiat părul capului, te-ai îmbrăcat în veșminte de bărbat și ai ieșit noaptea pe ascuns, fugind de lume și de păcate, Sfântă Teodora. Ai ajuns la o mănăstire de bărbați și acolo ai cerut să te primească frate viețuitor cu ei, iar noi te lăudăm:

Bucură-te, că te-ai dat drept bărbat cu numele Teodor;
Bucură-te, că starețul mănăstirii ți-a încercat răbdarea și dorirea;
Bucură-te, că te-a primit și ți-a poruncit să faci ascultările mănăstirii;
Bucură-te, că trăiai în smerenie și în supunere;
Bucură-te, că ziua și noaptea cădeai la îndurările lui Dumnezeu;
Bucură-te, că mai mare era pocăința decât păcatul făcut;
Bucură-te, că ți-ai tăiat voia prin lepădarea de sine;
Bucură-te, că te-ai făcut înger în trup, vas al Duhului Sfânt;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 4

Aproape de mănăstire era un iezer, unde viețuia un crocodil care adeseori ieșea și ucidea oameni și animale, iar egumenul te-a trimis să aduci apă, vrând să știe ce e în tine, Sfântă cuvioasă Teodora. Dar tu te-ai dus cu nădejde în Dumnezeu că faci ascultare, te-ai urcat pe spinarea crocodilului care te-a dus la mijlocul lacului să iei apă, apoi ai legat fiara ca să nu mai vatăme pe nimeni și ea de îndată a murit, iar tu i-ai mulțumit lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Unii monahi s-au pornit cu invidie către tine, Sfântă Teodora, spunând că ai făcut aceasta cu farmece, și au uneltit ca noaptea să te trimită cu vicleșug cu o scrisoare la o altă mănăstire, iar drumul până acolo era plin de fiare sălbatice. Noi ne rugăm ție așa:

Bucură-te, că ai pornit la drum fără teamă, în miez de noapte;
Bucură-te, că o fiară a mers înaintea ta toată calea, apărându-te;
Bucură-te, că ajungând la mănăstire, fiara a intrat pe neștiute cu tine;
Bucură-te, că a vrut sa omoare un monah;
Bucură-te, că tu ai certat-o și ea a murit pe loc;
Bucură-te, că făcând semnul crucii pe grumajii răniți ai fratelui, acesta s-a vindecat pe loc;
Bucură-te, că nu i-ai dat în vileag pe frații tăi care au vrut să te piardă;
Bucură-te, că ai fugit de cinstirea lor, trăind ca mai înainte în smerenie și ascultare;

Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 5

După câtăva vreme, te-a trimis egumenul să cumperi grâu și ai înnoptat la o mănăstire cu numele Enat care era în drum, sfântă binecuvântată. Acolo se afla și fiica egumenului, fecioară nu tocmai tânără, care era înverșunată cu păcatul desfrânării și a început a te ispiti fără rușine, dar tu ai alungat-o și te rugai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Femeia și-a făcut voia cu altul și a rămas grea, și ai ei bătând-o o întrebau cu cine a făcut păcatul, iar aceasta a grăit, din îndemn diavolesc, că monahul Teodor a siluit-o cand a stat o noapte la mănăstirea unde era tatăl ei egumen. Sfântă Teodora, primește laudele noastre:

Bucură-te, că egumenul tău nu a crezut la început ocara;
Bucură-te, că după nașterea pruncului, l-au adus la mănăstirea ta;
Bucură-te, că egumenul s-a pornit cu furie pe tine;
Bucură-te, că nu ai vrut să te îndreptățești cu nimic, cerându-ți iertare;
Bucură-te, că te-au alungat cu prunc cu tot;
Bucură-te, că ți-ai făcut o colibă lângă mănăstire;
Bucură-te, că ai trăit acolo șapte ani, crescând pruncul cu lapte de la păstori;
Bucură-te, că trăiai în foame și sete, în frig și în arșiță;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 6

Necuratul diavol s-a pornit cu răutate asupra ta, Sfântă cuvioasă Teodora, nesuportând cum înduri ocara și nedreptatea, și a început a te înșela arătându-ți-se în chipul bărbatului tău și ai vorbit cu el, te-a ispitit cu iubirea de arginți, apoi s-a prefăcut în boier și te punea să te închini lui, dar tu nu ai vrut și te rugai neîncetat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Din pricină că ai stat de vorbă cu diavolul, acesta a prins putere mare asupra ta, Sfântă Teodora, și s-a pornit cu ceată mare de te-a bătut până aproape de moarte. Te-au găsit păstorii și au chemat monahii mănăstirii crezând că ai murit, iar noi te slăvim cu aceste cuvinte:

Bucură-te, că te-au dus la mănăstire să te îngrijească;
Bucură-te, că egumenul a poruncit să ia copilul de la tine, să îl ducă în mănăstire;
Bucură-te, că tu ai pornit singură prin pustie, unde iar te-a ispitit diavolul;
Bucură-te, că de data asta nu ai mai vorbit cu el;

Bucură-te, că făcând rugăciune, Dumnezeu te-a izbăvit pe veci de ispitirile lui;
Bucură-te, că ai trăit așa încă șapte ani în singurătate;
Bucură-te, că egumenul apoi te-a chemat înapoi;
Bucură-te, că ți-a spus că Dumnezeu ți-a iertat păcatul;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 7

Egumenul te-a miluit, Sfântă Teodora, luând de la tine orice ascultare în mănăstire, ca să stai la chilia ta să să te rogi în pace lui Dumnezeu și să te odihnești după atâtea osteneli, iar tu i-ai mulțumit Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 7

Ai viețuit în aceeași chilie cu băiatul Teodor, cel care spuneau că e fiul tău, Sfântă cuvioasă Teodora, fiindu-i și mamă și tată și îngrijindu-te de procopsirea lui duhovnicească. Noi ne rugăm ție așa:
Bucură-te, că îi spuneai să Îl iubească pe Dumnezeu mai mult decât orice;
Bucură-te, că îl sfătuiai despre rugăciune și priveghere;
Bucură-te, că îl povățuiai despre post și smerenie;
Bucură-te, că îi înfățișai ascultarea ca cea mai mare virtute;
Bucură-te, că l-ai învățat în lupta cu vrăjmașul diavol;
Bucură-te, că te rugăm și noi să ne dai învățături sfinte;
Bucură-te, cea milostivă cu cei care se pocăiesc;
Bucură-te, aducându-ne mila și iertarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 8

Toți frații mănăstirii te știau cu viață sfântă, binecuvântată Teodora. Într-un an s-a făcut secetă mare, iar egumenul te-a rugat pe tine să faci rugăciuni, cunoscând că ești plină de dar dumnezeiesc și Îl chemi pe Dumnezeu neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul 8

Iar tu, luând binecuvântare de la egumen, ai scufundat vasul în fântână și l-ai scos plin cu apă. Ne minunăm de aceasta și te lăudăm:
Bucură-te, că toți s-au minunat de aceasta;
Bucură-te, că au avut apă cu îndestulare până a plouat;
Bucură-te, că nu ai vrut să te arăți vrednică de laudă;
Bucură-te, că ai spus că pentru credința egumenului a făcut Dumnezeu minunea;
Bucură-te, dogorind și arsura sufletului nostru de setea de Dumnezeu;
Bucură-te, aducând rouă înmiresmată pe buzele însetate de Adevăr;
Bucură-te, crescând belșug de har în inimile noastre;

Bucură-te, că nădăjduim la rugăciunile tale;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 8 (9)
Ai petrecut așa vreo doi ani, Sfântă Teodora, în tihna rugăciunii, izbăvită de Dumnezeu de ispitirile diavolești, crescându-l pe copilul Teodor ca și când era al tău, și în toată ziua și în toată noaptea te rugai cu lacrimi de pocăință: ***Aliluia!***

Icosul 8(9)
Cunoscând de dinainte vremea ieșirii sufletului tău din trup, i-ai dat ultimele povețe lui Teodor, te-ai rugat cu lacrimi lui Dumnezeu să primească pocăința ta, Sfântă Teodora, și apoi după mult plâns și tânguire, ai rostit: ”Mulțumesc Ție, prea milostive făcătorul meu, că m-ai auzit și m-ai miluit și ai izbăvit sufletul meu din moarte și ochii mei din lacrimi”, iar sufletul a plecat să Îi cânte lui Dumnezeu din Rai: Aliluia! Egumenul se afla și el în tânguire, căci în noaptea aceea Dumnezeu îi arătase o femeie plină de strălucire aflată în mare slavă, și i-a spus toată pătimirea ta de bărbat în trup de femeie, câte ai răbdat pe nedrept, cum ai crescut un copil ca și când era al tău, cu câtă dragoste te-ai rugat pentru cei care te-ai prigonit, numindu-te mireasă a Sa și moștenitoare a împărăției Sale cu toți sfinții. Noi ne închinăm și ne rugăm:
Bucură-te, că dimineața egumenul a pornit să te caute la chilia ta;
Bucură-te, că vroia să își ceară iertare;
Bucură-te, că te-a găsit adormită în Domnul;
Bucură-te, că fața ta strălucea ca a unui înger;
Bucură-te, că frații au văzut firea ta femeiască;
Bucură-te, că toți au plâns și s-au căit;
Bucură-te, că tu erai deja în ceata de mirese a lui Hristos;
Bucură-te, că pentru osteneala vremelnică, ai primit odihna veșnică;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 9
Egumenul a dat poruncă să se păstreze taina, Sfântă Teodora și a chemat la mănăstirile chipurile pentru un praznic mare pe cei care puseseră cleveteală asupra ta si a pruncului, și îi aștepta cu un cântec spre Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9
Ajugând aceștia, egumenul i-a dus în chilia ta, Sfântă Teodora, spunându-i egumenului Enatului că bărbatul fiicei lui a murit, iar el s-a bucurat că vei lua răsplată de la Dumnezeu pentru fapta ta. Însă atunci monahii au dezvelit pieptul tău, și toți clevetitorii au încremenit căci erai femeie și păcatul nu se putea face din pricini binecuvântate. Te rugăm să primești aceste laude:

Bucură-te, că Dumnezeu ți-a făcut dreptate după moarte;
Bucură-te, că ocara s-a șters de la fața ta;
Bucură-te, că prigonitorii s-au smerit;
Bucură-te, că au plâns și și-au cerut iertare;
Bucură-te, că spuneau că din neștiință au greșit;
Bucură-te, că l-au adus și pe soțul tău din lume să te vadă;
Bucură-te, că acesta s-a bucurat că a putut să îți dea ultima sărutare;
Bucură-te, că ne aduci lacrimi ca dar de mântuire;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 10

Apoi s-au adunat mulțime mare de călugări toți cu lumânări și tămâie, și au îngropat cinstitul tău trup, Sfântă Teodora, iar tu te bucurai de nesfârșita dragoste al lui Dumnezeu cântând cu Serafimii: ***Aliluia!***

Icosul 10

Murind după o vreme egumenul, i-a luat locul Teodor, copilul care devenise monah imbunătățit, crescut de tine care i-ai fost și mamă și tată, Sfântă cuvioasă Teodora, iar noi te slăvim:
Bucură-te, că și soțul tău s-a călugărit;
Bucură-te, că a trăit în chilia ta până la sfârșitul vieții;
Bucură-te, că Teodor ți-a moștenit toate obiceiurile bune;
Bucură-te, că acesta asculta întocmai de îndemnurile tale;
Bucură-te, că le-a fost un părinte bun călugărilor;
Bucură-te, povățuindu-i la rândul lui spre mântuire;
Bucură-te, că și el s-a învrednicit de a fi primit în locașurile cerești;
Bucură-te, că amândoi cântați acum slava Sfintei Treimi;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 11

Lumina dumnezeiască a Raiului te hrănește acum, Sfântă Teodora, te îmbracă, te adapă, te bucură și te face părtașă la praznicul veșniciei în Dumnezeu, iar cetele de sfinți și sfinte te înconjoară în comuniunea deplină a trăirii slavei Domnului Hristos, căruia Îi strigați: ***Aliluia!***

Icosul 11

Te-ai învrednicit de o asemenea fericire, Sfântă Teodora, pentru puterea cu care ai îndurat chinurile, prigoana, ocara, rușinea și asprimea pustiei, iar noi te chemăm în rugăciune așa:
Bucură-te, stingând focul patimilor cu lacrimile pocăinței;
Bucură-te, arzând spinii vrăjmașilor cu focul postului;

Bucură-te, stea care ai răsărit pe cerul lumii pământești;
Bucură-te, nestemată care acum luminezi din Împărăția lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit darul de a tămădui boli trupești și sufletești;
Bucură-te, că prin Duhul Sfânt îmblânzești fiarele sălbatice;
Bucură-te, că ai umplut lacurile secate cu apă binecuvântată;
Bucură-te, că dai putere și întărire inimii noastre ispitite;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 12
Te-ai rugat toată viața pentru iertare, Sfântă Teodora, cerându-i lui Dumnezeu să te primească din nou în ceata lui de fecioare, căci în tinerețe, păcătuind, ți-ai vătămat fecioria sufletească și te-ai tânguit amar pentru aceasta. Iar Dumnezeu, care este Bun și Milostiv, a primit izvorul lacrimilor tale și te-a numit ”mireasa Lui”, ca semn al iertării și al binecuvântării Lui. Ne bucurăm și îi strigăm lui Dumnezeu pentru tine: ***Aliluia!***

Icosul 12
Ai râvnit a duce viață îngerească și l-ai biruit pe diavolul care odată te înșelase, Sfântă Teodora. Te chemăm și noi în rugăciune și te lăudăm:
Bucură-te, că ai trăit în haine simple de păr;
Bucură-te, risipind întunericul fărădelegilor noastre;
Bucură-te, mijlocind iertare la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, ușurându-ne lanțul greu al păcatelor;
Bucură-te, și scapă-ne de noaptea patimilor;
Bucură-te, surpând trufia deșartă a demonilor;
Bucură-te, fiind femeie cu voință bărbătească;
Bucură-te, că acum ești sfântă cu putere cerească;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfântă binecuvântată Teodora, caută cu milă spre noi cei ce ne rugăm ție, si mijlocește la Dumnezeu iertarea păcatelor, să ne ridice din negura patimilor, să dea putere inimii să răzbată prin ispite, și nu ne lăsa să ne pierdem ci să ajungem ca mântuiți să Îi cântăm lui Dumnezeu din Rai: ***Aliluia!***

Se zice apoi, din nou:

Icosul 1
Îngerii cei luminoși din Ceruri s-au mirat de bărbăția cu care ai înfruntat firea femeiască, Sfântă Teodora, și luând alt nume și înfățișare nouă te-ai arătat pe ti-

ne vrednică de a fi numită ”dar cinstit și iubit lui Dumnezeu”. Te rugăm să primești această rugăciune, prin care te slăvim așa:
Bucură-te, cuget smerit și ascultare desăvârșită;
Bucură-te, nevoindu-te prin posturi îndelungate;
Bucură-te, întărindu-ți voința cu voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, trăind viață îngerească în trup omenesc;
Bucură-te, că ai supus sălbăticia fiarelor cu puterea Duhului Sfânt;
Bucură-te, rănind vicleanul diavol cu sabia smereniei;
Bucură-te, cea binecuvântată cu darul lacrimilor;
Bucură-te, răbdând asprimea pustiei pentru dulceața Raiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!

Condacul 1

Plângând amar pentru păcatul tău te-ai îmbrăcat în haină și în cuget bărbătesc, Sfântă cuvioasă Teodora, iar prin rugăciune și pocăință ai primit iertarea și mila lui Dumnezeu, fericindu-te acum cu Îngerii în Rai. Caută și spre noi cei mult păcătoși care te strigăm cu umilință: ***Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora, luminând sufletele noastre cu razele pocăinței!***

Apoi, se spune această rugăciune:

Rugăciune către Sfânta cuvioasă Teodora

Către cea plină de darurile Duhului Sfânt, care s-a îmbrăcat în haina și nevoința de monah, ascunzându-și firea femeiască și care s-a urcat în cămările Mirelui Hristos pe un munte de lacrimi și căință, ne rugăm și strigăm: Sfântă cuvioasă Teodora, caută din Cer și vezi necazurile noastre, căci s-au înmulțit ca nisipul mării și oriunde ne întoarcem, ele ne năpădesc fără îndurare. Ne încearcă boli trupești, neliniști sufletești, ocara lumii se face tot mai mare, nedreptatea de care suntem înconjurați ne sufocă judecata și ne ia toate puterile.

Tu, cea care ai învins înșelăciunile diavolului, ajută-ne și pe noi să ne izbăvim de ispitele lui. Alungă oamenii vicleni, strică vicleșugul lor, pune stavilă uneltirilor diavolești. Și noi suntem copii lui Dumnezeu și te rugăm să ne aperi cum l-ai apărat pe copilul Teodor prin povețe duhovnicești, dându-ne înțelepciune și cumpătare, stând lângă noi neclintită până la sfârșitul vieții.

Te chemăm să ne aduci conștiința păcatului, că e boală de moarte veșnică, să ne arăți când greșim, să ne dai puterea să nu mai păcătuim, punând în noi sclipirea minții în a înțelege ispita și tresărirea inimii în a ne opune ei. Fii alături de Îngerul nostru păzitor ca un al doilea înger apărător de păcate, de patimi și de toate relele acestei lumi care vin fie de la oameni, fie de la diavol.

Îți cinstim viața, ne închinăm slavei pe care ai dobândit-o în Cer prin atâtea nevoințe, te iubim ca pe o ocrotitoare și te chemăm să ne călăuzești și pe noi la sfârșitul vieții, ca neatinși de demoni să primim binecuvântarea Domnului Hristos de a viețui veșnic în Împărăția Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei cuvioase Teodora şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/05/08/acatistul-sfintei-cuvioase-teodora-din-alexandria-11-septembrie/

Imnografie

Troparul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria: Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, cuvioasă maică Teodora, duhul tău.

Condacul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria: Scăpând de noaptea patimilor, de Dumnezeu cugetătoare cuvioasă Teodora, ai născuit cu gândul către Soarele cel strălucit, omorându-ţi săltările trupului cu nevoinţă. Pentru aceea, te-ai făcut pildă sihaştilor cu viaţa şi îndreptare celor căzuţi; pentru aceea, te cinstim.

(Video) Troparul Sfintei cuvioase Teodora din Alexandria - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfanta-cuvioasa-teodora-din-alexandria-tropar

Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria - 11 septembrie:
https://www.trinitas.tv/sfanta-cuvioasa-teodora-din-alexandria-11-septembrie/

SFINȚII ZILEI
SFÂNTA CUVIOASĂ TEODORA A TRĂIT ÎN CEL DE-AL CINCILEA SECOL, ÎN VREMEA ÎMPĂRATULUI BIZANTIN ZENON.
SFÂNTA CUVIOASĂ
TEODORA
DIN ALEXANDRIA
11 SEPTEMBRIE

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi ostenelile cuvioasei maicii noastre Teodora, care s-a nevoit în chip bărbătesc

Ochii Domnului, care privesc spre toate căile omeneşti şi cercetează chiar şi lucrurile cele tăinuite, sunt de mii şi mii de ori mai luminoşi decât soarele. Mai înainte de a se zidi, toate s-au ştiut de El.

N-a ştiut aceasta oarecare femeie de bun neam, anume Teodora, din cetatea Alexandriei, fiindcă a ascultat pe vrăjmaşul cel ce a ispitit-o şi i-a zis că păcatul cel făcut în întuneric, pe care nu-l vede soarele, nu-l ştie Dumnezeu. Dar când a cunoscut că nu se tăinuieşte nimic înaintea lui Dumnezeu, o, cu cât de mare pocăinţă s-a îndreptat!

Pentru că ea, vieţuind cu cinste în însoţirea bărbatului său, a căzut într-o ispitire de acest fel: un oarecare om bogat, dar tânăr cu anii şi cu mintea, îndemnat de diavolul, s-a rănit de frumuseţea ei şi în toate chipurile se sârguia să o ducă în desfrînare.

Îi trimetea ei daruri mari şi lucruri multe şi mai mari îi făgăduia şi o amăgea cu cuvintele. Dar neputând să facă ceva singur, şi-a găsit o unealtă ca aceasta: s-a învoit cu o fermecătoare amăgitoare să înşele pe Teodora cea curată, povăţuind-o pe ea la acel fapt de neiertat al lui. Aceea, având ajutor pe satana, a găsit vreme cu prilej şi a grăit Teodorei de tânărul acela.

Iar Teodora a zis: "O, de aş scăpa de omul acesta, care de multă vreme mă supără pe mine, căci de îl voi asculta pe el, apoi dacă nu alţii, dar cel puţin soarele care ne luminează pe noi tot va fi martor păcatului meu înaintea lui Dumnezeu!"

Răspuns-a înşelătoarea: "După ce va apune soarele şi va fi noapte întunecoasă, la un loc ascuns să faci voia tânărului şi nimeni nu va şti atunci fapta voastră, nici nu va fi cineva care să mărturisească înaintea lui Dumnezeu. Pentru că noaptea cea tăcută şi întunecoasă pe toate le acoperă".

Iar Teodora a zis: "O, de n-ar şti Dumnezeu păcatul cel făcut noaptea, bine ar fi!"

Răspuns-a înşelătoarea: "Aşa este! că numai păcatele pe care le luminează soarele le vede Dumnezeu, iar pe cele făcute în întuneric, cum poate să le vadă?"

Aceste cuvinte ale amăgitoarei le-a crezut Teodora, ca o femeie tânără şi neînvăţată, la care s-a mai adăugat încă şi diavoleasca ispitire care putea mult, fiindcă puterea diavolului este tare, iar firea şi puterea noastră sunt pătimaşe şi slabe.

Deci, s-a învoit Teodora cu sfatul vicleanului şi, făcând fărădelegea în întunericul nopţii, cu revărsarea luminii celei de dimineaţă, s-a suit lumina milostivirii celei grabnice a lui Dumnezeu peste inima ei. Căci, cunoscându-şi păcatul său, se căia, îşi bătea faţa, îşi rupea părul, singură se ruşina de sine şi singură de sine îi era scârbă. ***Aşa milostivirea lui Dumnezeu care nu voieşte moartea păcătosului, pentru curăţia ei cea mai dinainte a deşteptat-o pe ea spre grabnica pocăinţă şi iertare.*** Pentru că Dumnezeu îndreaptă uneori asupra omului vreo cădere ca, sculându-se, să se arate mai multă osteneală, îndreptare şi osârdie spre Dumnezeul Care iartă păcatele.

Deci, se tânguia Teodora de păcatul făcut şi, plângând, îşi mângîia puţin cugetul său grăind în sine: "Nu ştie Dumnezeu păcatul meu, dar, deşi nu-l ştie, ruşine-mi este mie şi durere".

Apoi străbătând printr-însa întristarea, s-a dus la o mănăstire de fecioare, la stareţă, pentru cercetare, căci se cunoştea cu dânsa. ***Iar stareţa, văzând-o mâhnită la faţă, a întrebat-o: "Ce mâhnire ai tu, fiica mea? Au doară eşti năpăstuită de bărbat?"***

Iar ea a răspuns: "Nu, stăpână! Alta este pricina de care mi s-a mâhnit inima".

Iară stareţa vrând să o mângâie pe dânsa, mişcându-se de duhul lui Dumnezeu, a început a vorbi pentru folosul sufletului ei şi a citi din cărţi. Citind ea un cuvânt a ajuns până la textul acesta din Evanghelie: ***"Nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut. Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneţi la lumină şi ceea ce auziţi la ureche, propovăduiţi de pe case"*** (Matei 10, 26-27).

Aceste cuvinte ale Evangheliei auzindu-le Teodora, s-a lovit în piept, zicând: "Vai mie, ticăloasa, cum m-am înşelat, socotind că nu ştie Dumnezeu de păcatul meu".

Şi a început a se bate peste faţă, tânguindu-se şi plângând. Atunci stareţa a cunoscut că a avut o cădere în păcat şi a început a o întreba ce i s-a întâmplat ei.

Iar ea, abia putând grăi de plâns, i-a spus stareţei cu tot de-amănuntul, şi a căzut la picioarele ei, zicând: "Miluieşte-mă, stăpână, pe mine cea pierită, şi mă povăţuieşte ce să fac! Oare se poate să mă mântuiesc sau sunt pierdută în veci? Oare să mai nădăjduiesc spre mila lui Dumnezeu, sau să mă deznădăjduiesc?"

Iar stareţa a început a-i grăi: "N-ai făcut bine fiica mea, ascultând pe vrăjmaş. Nu ai înţeles bine pe Dumnezeu socotind că te vei tăinui înaintea Celui ce cearcă inimile şi rărunchii, Care ştie cugetele; chiar şi cele nelucrate le văd ochii Lui şi nici o noapte sau un loc ascuns şi întunecos nu pot să ascundă pe cel păcătos, dinaintea ochiului Lui cel atotvăzător. N-ai făcut bine, fiica mea, căci şi pe Dumnezeu L-ai mâniat şi credinţa bărbatului nu ai păzit-o şi trupul ţi-ai spurcat şi sufletul ţi-ai vătămat. De ce nu mi-ai spus mie despre aceasta mai înainte, că eu ţi-aş fi ajutat ţie şi te-aş fi învăţat să te fereşti de cursele vrăjmaşului? Dar de vreme ce aşa ţi s-a întâmplat, de aici înainte să te îndrepţi şi să cazi la milostivirea lui Dumnezeu, rugându-te cu sârguinţă ca să-ţi ierte păcatul. Să nu te deznădăjduieşti fiica mea, că deşi ai făcut mare păcat, însă mai mare este mila lui Dumnezeu şi nu este vreun păcat care să biruiască iubirea lui de oameni; scoală-te, pocăieşte-te şi te vei mântui".

Acestea şi multe asemenea grăindu-le stareţa, a sfătuit-o pe ea şi a învăţat-o calea pocăinţei. Apoi a mângâiat-o, spunându-i de milostivirea lui Dumnezeu şi de bunătatea Lui cea negrăită că este gata a primi pe cei ce se pocăiesc şi a-i ierta pe cei ce greşesc. Încă i-a adus aminte şi de femeia păcătoasă din Evanghelie, care cu lacrimi a spălat picioarele lui Hristos şi cu perii capului ei le-a şters şi a câştigat de la Dumnezeu iertare de păcatele sale.

Toate cuvintele acestea primindu-le Teodora de la acea bună povăţuitoare şi aşezându-le în inima sa, a zis: "Cred Dumnezeului meu, stăpână, şi de acum

nu voi mai face un păcat ca acesta, ci şi de cel făcut, pe cât voi putea, mă voi pocăi".

Şi primind oarecare răcorire în inimă, s-a întors la casa sa. Şi se ruşina a căuta în faţa bărbatului său, având mustrare în cugetul său, şi se gândea în ce fel ar ruga pe Dumnezeu; şi dorea să meargă în mănăstirea de fecioare, dar ştia că bărbatul ei o va opri.

De aceea, ca să tăinuiască de bărbatul său şi de toţi cunoscuţii, a gândit un lucru ca acesta: ducându-se bărbatul ei de acasă la oarecare lucru, ea, seara târziu, tunzându-şi părul capului s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti şi, punându-şi nădejdea sa în Dumnezeu, s-a tăinuit de toţi şi a ieşit încetişor din casă şi alerga degrabă ca o pasăre zburând din cursă. Şi ajungând la oarecare mănăstire pustnicească care se numea Octodecat, care era departe de cetate ca la optsprezece stadii, a bătut în poartă şi, portarul deschizându-i, a zis: ***"Fă bine, părinte şi spune egumenului ca să mă primească în mănăstire, că sunt om păcătos, şi vreau să mă pocăiesc de faptele mele cele rele. Că pentru aceea am venit aici, ca să spăl picioarele voastre cele sfinte şi ca să slujesc vouă ziua şi noaptea, la orice lucru îmi veţi porunci mie".***

Deci, mergând portarul, a spus egumenului, iar el a zis: *"Se cade a-l ispiti pe acesta mai întâi, dacă a venit la noi fiind povăţuit de Dumnezeu, deci să nu-i dai răspuns până dimineaţă şi să nu-l laşi să intre în mănăstire, până ce vom vedea dacă nu se va duce supărat. Iar dacă va răbda lângă poarta mănăstirii, aşteptând milă, atunci vom cunoaşte cu adevărat că a venit cu osârdie la noi să slujească lui Dumnezeu".*

Şi aşa a făcut portarul: n-a îngrijit de dânsa, ci a trecut-o cu vederea ca pe un rob netrebnic, iar ea şedea plângând lângă poartă. Apoi a înnoptat şi, iată, fiarele sălbatice treceau pe lângă dânsa - pentru că era pustiia aceea plină de fiare - însă, cu darul lui Dumnezeu, a rămas neatinsă, înarmându-se, ca şi cu o pavăză, cu rugăciunea şi cu sfânta cruce. Iar a doua zi ivindu-se portarul prin ferestre a văzut-o şezând lângă poartă şi i-a zis: "De ce zăboveşti aici omule? Nu te vom primi pe tine, căci nu ne trebuieşti."

Iar ea a zis: "Chiar dacă voi muri aici, lângă poartă, nu mă voi duce până ce nu vă veţi milostivi de mine şi mă veţi primi în mănăstire."

Atunci portarul, văzând răbdarea şi smerenia ei, i-a deschis uşa şi a dus-o la egumen, iar egumenul a întrebat-o de unde este, cum se numeşte şi la ce a venit.

Iar ea a zis: "Din Alexandria sunt, părinte. Numele meu este Teodor. Plin sunt de păcate şi de fărădelegi. Cercetându-mi cugetul şi cunoscându-mi

păcatele am vrut să mă pocăiesc şi am venit la sfinţia voastră să mă primiţi în rânduiala voastră şi să mă mântuiţi pe mine, păcătosul cel pierit. Deci, primeşte-mă pe mine, părinte, precum Domnul a primit pe tâlharul, pe vameşul şi pe fiul cel desfrânat".

Atunci egumenul a început a-i arăta greutăţile vieţii mănăstireşti şi nevoinţa cea mare şi i-a zis: *"Nu le vei putea purta acestea, fiule, că te văd tânăr şi crescut în desfătări lumeşti, iar mănăstirea noastră nu are nici o odihnă, şi rânduiala noastră are viaţă aspră şi vieţuirea noastră împreună are trebuinţă de multă înfrânare şi post. Fraţii noştri poartă osteneli mari în ascultări, nelăsând nici pravila bisericească, nici rugăciunea miezului nopţii şi Utrenia, precum şi ceasurile şi Vecernia şi celelalte rugăciuni şi închinăciuni din chilie şi privegherile cele de toată noaptea, adeseori. Iar tu te-ai obişnuit cu odihna trupească şi nu-ţi este cu putinţă ca împreună cu noi toţi să porţi greutatea nevoinţei călugăreşti, deşi te văd că alergi cu osârdie. Mă tem însă să nu-ţi schimbi mai târziu gândurile pentru că mulţi oameni de multe ori încep un lucru bun cu osârdie, apoi degrabă, supărându-se, încetează de la fapta cea bună şi se fac mai leneşi. Deci, te sfătuiesc să te întorci în lume şi Dumnezeu să-ţi rânduiască mântuirea precum voieşte".*

Atunci Teodor, căzând la picioarele egumenului, plângând a zis: "Nu mă lepăda pe mine, părinte, de la sfântul vostru lăcaş, nu mă lipsi pe mine de îngereasca voastră împreună trăire, nu mă izgoni pe mine la lumea din care scăpând odată, ca din Egipt, iarăşi la dânsa nu mă voi întoarce niciodată. Să nu te îndoieşti părinte din cauza tinereţii mele pentru că prin sfintele voastre rugăciuni mă voi deprinde la toată înfrânarea, şi ajutându-mi Dumnezeu, voi purta toate ostenelile şi orice îmi veţi porunci voi face cu osârdie şi cu sârguinţă, numai să mă primiţi pe mine, cel ce voiesc să-mi plâng păcatele."

Rugat fiind egumenul astfel, l-a primit şi i-a poruncit să petreacă în toate ascultările mănăstireşti. Şi vieţuia femeia între bărbaţi, în chip şi cu nume bărbătesc, neştiind nimeni această taină, fără numai singur Dumnezeu. Dar cine va spune viaţa ei cea cu multe osteneli? Vedeau fraţii ostenelile ei în ascultări, răbdare în înfrânare, smerenie în supunere, dar nevoinţele cele ascunse şi tăinuite ale ei, rugăciunile cele de toată noaptea, suspinele inimii, lacrimile, plecările genunchilor, ridicările mâinilor, numai singur Dumnezeu le vedea. Pentru că ziua şi noaptea cădea la îndurările Lui şi, ca femeia desfrânată, uda picioarele Domnului cu lacrimi. Mai mare era pocăinţa ei decât păcatul făcut, căci cu totul s-a răstignit pe crucea pătimirii, la toţi s-a aruncat pe sine la picioare prin smerenie, toată voia sa a tăiat-o prin lepădarea de sine şi s-a făcut înger în trup. Iar trupul ei cel mai înainte întinat, după aceea, prin ostenelile pocăinţei şi prin lacrimile cele fierbinţi curăţindu-l, s-a făcut sfântă Biserică Dumnezeiască Sfântului Duh Celui ce locuia întru dânsa.

După opt ani de vieţuire aici, se făcuse lipsă de untdelemn în mănăstire şi a fost trimisă sfânta în cetatea Alexandriei, cu cămilele, ca să cumpere untdelemn.

Iar bărbatul ei, neştiind unde s-a dus femeia lui sau ce s-a făcut ea o căuta mult şi neaflând-o, se tânguia ziua şi noaptea şi se ruga lui Dumnezeu cu sârguinţă ca să-i arate lui unde este soţia sa. Într-o noapte, a văzut în vedenie pe un înger zicându-i: "Nu te întrista pentru femeia ta, că sluje şte lui Dumnezeu în mijlocul aleşilor Lui. Iar de voieşti să o vezi, să mergi dimineaţă şi să stai lângă biserica Sfântului Petru şi acolo o vei vedea. Acela care va merge pe lângă biserică şi se va închina ţie este femeia ta".

Şi s-a bucurat bărbatul de vedenia cea îngerească ce îi spusese despre femeia lui că urma să o vadă şi a alergat de dimineaţă la biserica Sfântului Petru. Stând acolo, privea în dreapta şi în stânga, vrând să vadă pe cea dorită. Şi stând el aşa, iată, fericita Teodora mergea cu cămilele. Bărbatul ei, văzând-o, n-a cunoscut-o, pentru că nu mai era cu putinţă s-o mai cunoască din pricina îmbrăcăminţii bărbăteşti şi pentru că se schimbase; înainte era cu faţă luminoasă, şi acum, nu numai de post, dar de ostenelile călugăreşti, îşi întunecase podoaba ei.

Iar ea, cunoscându-l pe el de departe a lăcrimat în sine şi a zis: "O, amar mie, păcătoasa, că pentru păcatul cel împotriva bărbatului meu m-am lipsit de mila lui Dumnezeu".

Şi mergând pe lângă dânsul, i s-a închinat zicând: "Bună să-ţi fie ţie, ziua, străine".

Aşijderea şi el i s-a închinat ei, zicând: "Să mergi sănătos, părinte". Şi aşa s-au despărţit. Stând omul acela puţin acolo, s-a întors acasă mâhnit, necâştigîndu-şi dorinţa, iar vedenia pe care văzuse o socotea că este înşelăciune şi se rugă cu plângere, zicând: "Doamne, vezi necazul meu şi auzi rugăciunea mea şi spune-mi mie: oare este între vii femeia mea sau nu?! Oare pe bună cale se află, sau pe cea rea?!"

În cealaltă noapte a văzut iarăşi în vedenie pe îngerul acela zicându-i: "Ce plângi, omule? Ce, n-ai văzut-o pe femeia ta ieri, precum ţi-am spus ţie?"

Iar el a zis: "N-am văzut-o, Doamne al meu".

Iar îngerul i-a zis: "Au nu ţi-am spus ţie că cela ce, trecând alături ea, se va închina ţie şi-ţi va da bună ziua, acela este femeia ta?"

Atunci înţelegând bărbatul că şi-a văzut femeia, dar n-a cunoscut-o, a mulţumit lui Dumnezeu că femeia lui este între cei vii, şi slujeşte lui Dumnezeu şi nădăjduia că şi el să se mântuiască cu rugăciunile ei.

Asemenea şi fericita Teodora mulţumea lui Dumnezeu că şi-a văzut bărbatul şi că n-a cunoscut-o. Şi întorcându-se la mănăstire lua aminte de mântuirea sa, postind mai întâi o zi, după aceea două, apoi trei şi patru, iar uneori şi săptămâna întreagă trăia nemâncînd, rugându-se cu sârguinţă pentru iertarea păcatului său.

Aproape de mănăstirea aceea era un iezer în care trăia un crocodil care, ieşind adeseori din iezer, ucidea pe oamenii şi pe dobitoacele ce le întâlnea în cale. Iar Grigorie eparhul, care era pus între anii 476-475; 476-491 de împăratul Zinon peste Alexandria, a pus străjer pe calea care mergea lângă iezer ca să nu lase pe nimeni să meargă pe cale, din cauza fiarei aceleia.

Iar egumenul, vrând să ştie darul lui Dumnezeu cel ce era întru Teodor, l-a chemat şi i-a zis: "Frate Teodore! Îmi trebuie apă din iezer. Deci să iei vasul cel de apă şi să mergi să aduci".

Iar ea, ca un bun ascultător, luând vasul, s-a dus.

Străjerii i-au zis: "Să nu vii aici, părinte, la apă, că te va mânca fiara!"

Dar ea le-a zis:"Părintele meu, egumenul, m-a trimis pe mine; eu voi îndeplini porunca".

Când a mers la malul iezerului iată crocodilul a venit şi a luat-o pe ea pe spatele sale şi a dus-o la mijlocul iezerului, iar ea, scoţând apă, iarăşi fiara a adus-o la mal. Apoi, întorcându-se, a legat pe fiară ca din acea vreme să nu mai vatăme pe nimeni şi îndată fiara a murit. Străjerii, văzând acea minune, au spus egumenului şi au înştiinţat şi în cetate pe mai marele cetăţii şi toţi au slăvit pe Dumnezeu, iar fraţii se minunau cum n-a vătămat fiara pe fericita şi lăudau puterea ascultării.

***

Unii dintre fraţi, îndemnaţi fiind de diavol, pentru că nimeni nu este slobod de ispitele vrăjmaşului, nu credeau ceea ce se făcuse şi începură a urî, zicând: "Iată noi atâţia ani am petrecut în mănăstire şi nu facem semne iar acesta a venit şi face minuni. Oare vrea să fie mai mare decât noi? Nu cumva cu oarecare farmece a omorât fiara aceea?"

Altă mănăstire era la câteva stadii depărtare de mănăstirea lor, în cea mai adâncă pustie. Drept aceea, cei care o urau, scriind o scrisoare la mănăstirea aceea seara târziu, ferindu-se de egumen, au mers la chilia fericitei şi i-au zis ei: "Frate Teodor, îţi porunceşte ţie egumenul să iei scrisoarea aceasta şi să o duci degrabă la mănăstirea aceea că este de trebuinţă".

Iar Teodora, sculându-se, a luat scrisoarea şi a alergat noaptea la mănăstirea aceea. Acest lucru îl făcură zavistnicii pentru ca ea să fie mâncată de fiare pe cale, pentru că erau acolo nenumărate fiare sălbatice, încât nu putea cineva să treacă pe calea aceea noaptea, de frica lor. Zavistnicii în sine ziceau aşa: "Să vedem sfântul acesta, căruia i se supun fiarele, oare se va întoarce teafăr?"

Mergând Teodora pe cale, iată o fiară mare întâmpinând-o şi închinându-i-se s-a întors şi a mers înaintea ei, întovărăşind-o pe ea până la porţile mănăstirii. Acolo a bătut în poartă şi, deschizându-i portarul, a mers sfânta cu scrisoarea la egumen; iar portarul n-a închis porţile mănăstirii şi a intrat fiara în mănăstire şi, întâlnind pe portar umblând, l-a apucat şi a început a-l muşca sfărâmându-l. Şi striga portarul: "Vai, Vai ajutaţi-mi mie!"

*Şi se deşteptară toţi la glasul acela, şi cunoscând sfânta lucrul ce se petrecea, a alergat din chilie de la egumen la fratele pe care-l mânca fiara şi apucând fiara de grumaji a izbăvit pe om din dinţii ei şi a zis: **"De ce ai îndrăznit la chipul lui Dumnezeu şi ai vrut să îl omori pe el?! Moartă să fii!"***

Şi îndată a căzut fiara înaintea picioarelor ei şi a murit, iar pe fratele cel rănit de fiară l-a uns cu untdelemn prin chemarea numelui lui Hristos şi a însemnat cu sfânta cruce hainele lui şi l-a făcut sănătos şi întreg. Toţi văzând minunea ce se făcuse, s-au închinat fericitei şi au preamărit pe Dumnezeu, Cel ce a supus fiarele cele sălbatice robului său Teodor.

Izbăvind cu scrisoarea din mănăstirea aceea, s-a grăbit să ajungă la locaşul său foarte de dimineaţă şi, venind, n-a spus nimănui unde a fost sau ce-a făcut. Iar dimineaţa au sosit nişte monahi de la mănăstirea aceea unde fusese Teodor cu scrisoarea aducând oarecare daruri şi au spus stareţului şi tuturor fraţilor cele ce se făcuse şi s-au închinat egumenului mulţumindu-i că Teodor, ucenicul lui, a izbăvit pe portarul lor din dinţii fiarei şi l-a tămăduit pe el de răni iar pe fiară a omorât-o.

Auzind această egumenul şi toţi călugării s-au minunat foarte tare şi, dând binecuvântare fraţilor celor ce veniseră a adunat egumenul pe toţi călugării şi i-a întrebat pe dânşii: "Cine a trimis pe fratele Teodor la mănăstirea aceea?"

Şi toţi s-au lepădat zicând: "Nu ştim".

*Apoi a întrebat egumenul pe Teodor zicând: "Cine te-a trimis, frate, în noaptea aceasta la mănăstirea aceea?" Iar ea, vrând să tăinuiască pe răufăcătorul său, a zis egumenului: **"Iartă-mă părinte! Dormitând în chilie, nu ştiu cine a venit poruncindu-mi mie în numele tău să duc degrabă scrisoarea la egumenul acela; şi m-am dus, săvârşind ascultarea".***

Pismuitorii, cunoscând atunci darul lui Dumnezeu în fericita Teodora, se căiau de răutatea lor şi, căzând la dânsa, şi-au cerut iertare. Iar ea, fiind fără răutate nu s-a supărat pe dânşii, nici nu a spus despre dânşii cuiva, ci se defăima pe sine ca pe o păcătoasă, nevrednică de dragostea fraţilor.

***

Odată, îndeletnicindu-se în ascultare, i s-a arătat ei diavolul zicându-i cu mânie: "Tu, spurcato, prea desfrînato! Lăsându-ţi bărbatul ai venit aici ca să te înarmezi asupra mea? Mă jur pe puterea mea că îţi voi săpa ţie o groapă, că nu numai de călugărie, dar şi de cel răstignit să te lepezi şi vei fugi de la locul acesta. Şi să nu socoteşti că eu nu sunt aici, căci nu te voi lăsa până ce nu voi întinde cursă picioarelor tale şi nu te voi arunca în groapa pe care tu nu o aştepţi".

Iar ea, însemnându-se cu semnul sfintei cruci, a zis: "Dumnezeu să sfarme puterea ta, diavole!"

Şi diavolul s-a făcut nevăzut.

***

După câtăva vreme, fiind lipsă în mănăstire, iarăşi a fost trimisă cu cămilele în cetate fericita Teodora ca să cumpere grâu pentru trebuinţa mănăstirii. Şi, când îşi lua drumul spre cetate, egumenul i-a zis: "Fiule, de vei însera pe cale, să te abaţi la mănăstirea Enatului şi să rămâi acolo cu cămilele". Pentru că era pe calea aceea, aproape de cetate, o mănăstire care se cheamă Enat.

Mergând, deci, Teodora a înserat pe cale şi, după porunca părintelui său, s-a abătut la mănăstirea aceea şi, închinându-se egumenului aceluia ce era acolo, a cerut binecuvântare ca să odihnească cămilele în mănăstirea lor până ce se va face ziuă. Iar egumenul i-a dat ei loc în arhondaric care nu era departe de grajdul de cămile.

Era acolo o fecioară, nu tânără de ani, fiică a egumenului aceluia, care venise să se închine tatălui său şi să-l vadă. Fecioara aceea văzând pe monahul cel tânăr, pe fericita Teodora, s-a îndrăgostit de la drăceasca lucrare, şi a mers noaptea la Teodora care se odihnea lingă cămile şi neştiind că este femeie, a început fără ruşine a o ispiti şi a o sili la păcat.

Iar Teodora i-a zis: "Du-te de la mine, soro, că nu m-am obişnuit la lucrul acesta şi am în mine şi un duh rău şi mă tem că să nu te ucidă pe tine".

Iar aceea, ducându-se ruşinată, a aflat un alt oaspete cu care a făcut fărădelege şi a zămislit în pântece. Făcându-se ziuă, Teodora s-a dus în cetate şi săvârşindu-şi ascultarea s-a întors la mănăstire. Şi se nevoia pentru mântuirea sa. După şase luni, a fost cunoscută fecioara aceea că este îngreunată şi ai săi bătând-o, întrebau cine a îngreunat-o.

Iar ea, îndemnată de diavol, a dat vina asupra fericitei Teodorei zicând: "Călugărul Teodor Octodecateanul, când mergea din mănăstirea sa la cetate cu cămilele s-a odihnit în casa de oaspeţi. Acela a venit la mine noaptea şi mi-a făcut silă şi am zămislit de la dânsul".

Auzind această tatăl ei, egumenul Enatului, a trimis pe călugării săi în mănăstirea care se cheamă Octodecat ca să se certe cu egumenul acestei mănăstiri de ce călugărul său a spurcat pe fecioara lor şi a îngreunat-o.

Şi, ducându-se călugării, s-au certat cu egumenul Octodecatului, zicându-i: "Călugărul tău, Teodor, a silit pe fecioara noastră şi a îngreunat-o. Oare aşa sunteţi voi, călugării?"

Egumenul a chemat pe Teodora şi întrebat-o: "Ce-ai făcut, frate, în mănăstirea Enatului, când ai fost acolo?"

Iar ea le-a zis: "Nimic n-am făcut, cinstite părinte".

Iar egumenul i-a zis: "Au nu auzi ce grăiesc oamenii aceştia asupra ta, spunând că pe fecioara lor ai silit-o şi acum este îngreunată?"

Iar Teodora a zis: "Iartă-mă, părinte. Dumnezeu este martor că nu am făcut aceasta".

Nu voia egumenul să creadă cele ce spuneau călugării cei ce veniseră, ştiind pe fratele Teodor curat cu viaţa şi sfânt, ca pe un înger al lui Dumnezeu. Dar când a născut fecioara prunc, parte bărbătească, călugării Enatului au venit cu pruncul în mănăstirea Octodecatului şi l-au aruncat în mijlocul mănăstirii, ocărind pe călugării cei ce locuiau acolo şi zicându-le: "Hrăniţi pe acesta ce l-aţi născut".

Atunci egumenul, văzând pe prunc, a crezut lucrul şi s-a mâhnit foarte tare asupra celei nevinovate şi curate cu inima şi cu trupul.

Drept aceea, aducând pe fraţi şi chemând pe Teodor l-a întrebat zicând: "Spune-ne nouă, ticălosule, de ce-ai făcut aceasta? Ai adus necinste asupra mănăstirii noastre şi ocară asupra rânduielii noastre celei călugăreşti, netemându-te de Dumnezeu. Noi te-am avut pe tine ca pe un înger, iar tu te-ai făcut ca un diavol! Deci, spune-ne nouă lucrul tău cel fărădelege".

Iar fericita Teodora, minunându-se de năpasta aceea, tăcea negrăind nimic decât: "Iertaţi-mă, părinţilor sfinţi, păcătos sunt!"

Iar ei făcând sfat au izgonit-o pe ea din mănăstire cu necinste şi cu bătăi, dându-i în braţe pruncul.

O, minunată răbdare a fericitei! Pentru că putea cu un cuvânt să-şi arate nevinovăţia dar n-a vrut să arate această taină, că era femeie, vrând ca sub acoperământul acestui păcat străin să pătimească pentru păcatul său cel mai dinainte.

Luând pruncul, a şezut înaintea mănăstirii tânguindu-se ca Adam cel izgonit din Rai. Şi a făcut înaintea mănăstirii o colibă mică pentru prunc şi cerând lapte la păstori, a hrănit pruncul şapte ani, în foame şi în sete şi în golătate, avându-şi băutura din mare şi răbdând gerul şi zăduful, cu buruieni sălbatice hrănindu-se.

Nesuferind diavolul o răbdare ca aceasta a ei, a vrut să o înşele în chipul acesta: s-a prefăcut în chipul bărbatului ei şi, intrând în colibă unde şedea ea cu pruncul, i-a zis: "Aici şezi dar, stăpâna mea ? Eu de atâţia ani mă ostenesc plângând şi căutându-te şi tu nu te grijeşti de mine, stăpâna mea ? Au nu ştii că pentru tine mi-am lăsat tată şi mamă iar tu m-ai lăsat pe mine ? Cine te-a amăgit ca să vii la acest loc ? Unde este culoarea feţii tale ? Pentru ce te-ai uscat aşa ? Vino, iubita mea, să mergem la casa noastră, pentru că de vei voi să-ţi păzeşti curăţia, apoi şi acasă vei putea, că eu nu te voi supăra pe tine de aceasta. Adu-ţi aminte de dragostea mea, stăpână, şi vino cu mine la casa noastră."

Zicând diavolul acestea, fericita n-a cunoscut că este diavolul, ci i se părea că este cu adevărat bărbatul ei şi i-a zis: ***"Nu-mi este cu putinţă să mă întorc la tine în lumea din care am fugit pentru păcatul meu. Mă tem să nu cad în alte păcate mai rele".***

Şi, când şi-a ridicat mâinile sale cu semnul crucii în rugăciune, îndată a pierit diavolul. Atunci fericita a cunoscut că era diavolul şi a zis: ***"Puţin de nu m-ai înşelat pe mine, diavole".*** Şi se căia că s-a dat la vorbă cu diavolul. Şi din acea vreme se păzea mai cu tărie de meşteşugirile drăceşti. Cu toate acestea n-a încetat diavolul a se întări asupra ei, pentru că a adunat mulţime de diavoli care,

închipuindu-se în felurite fiare, au năvălit asupra ei grăind omeneşte: "Să mâncăm pe desfrânata aceasta".

Iar ea, însemnându-se cu sfânta cruce, zicea: ***"Înconjurând m-au înconjurat şi în numele Domnului i-am biruit pe ei".*** Şi îndată piereau.

După aceea diavolul, vrând să o înşele cu iubirea de argint, i-a arătat ei mulţime de aur şi nişte oameni adunându-l, dar şi acela tot din semnul crucii s-a stins.

S-a făcut apoi boier, şi mergând înainte mulţi călăreţi treceau pe lângă coliba ei şi strigau: "Trece boierul, trece boierul !" Apoi ziseră călăreţii către Teodora: "Închină-te boierului !"

Iar ea a răspuns: ***"Eu, unuia Dumnezeu mă închin".*** Iar ei, trăgând-o din colibă sa, o duceau cu sila la începătorul întunericului, Dumnezeu dându-le voie aşa a se atinge de sfânta, ca să fie ca aurul curăţit în foc; o sileau ca să se închine boierului, iar ea n-a voit, zicând: ***"Eu Domnului Dumnezeului meu mă închin şi Aceluia unuia slujesc".***

Deci o bătură pe ea vrăjmaşii fără de milă şi, lăsând-o vie, s-au dus. Iar păstorii venind la Teodora, o aflară zăcând ca moartă şi socotind că a murit, o luară de o duseră şi o puseră în coliba ei şi au venit în mănăstire zicând: "Călugărul vostru, Teodor, a murit. Luaţi deci trupul lui şi-l îngropaţi".

Apoi a mers egumenul cu fraţii în coliba ei şi cunoscând că sufletul ei este într-însa a zis: "Luaţi-l, că este viu !" Şi s-a întors la mănăstire. Iar în miezul nopţii venindu-şi în fire Teodora, a început a plânge şi a se bate în pieptul său zicând: ***"Vai mie, păcătoasei ! Amar mie, celei fără de ajutor ! O, cum mă pedepseşte pe mine Dumnezeu pentru păcatele mele !" Şi ridicându-şi mâinile spre cer, cu glas mare a strigat: "Dumnezeule milostiv! Izbăveşte-mă pe mine din mâinile diavolului şi uită păcatele mele".***

Iar păstorii cei ce rămâneau aproape acolo, auzind pe fericită rugându-se, s-au mirat că a înviat, pentru că o socoteau pe ea moartă, şi dusă la Dumnezeu.

După aceasta, a poruncit egumenul ca să ia de la dânsa copilul în mănăstire. De acest lucru s-a bucurat fericită că a scăpat de osteneală şi de grija cea pentru hrănirea pruncului. Şi umbla prin pustie rătăcindu-se. Şi se înnegrise trupul ei de zăduf şi de frig şi ochii ei se întunecaseră şi petrecea cu fiarele care i se supuneau ca oile şi erau blânde.

Încă o dată a încercat diavolul a o ispiti; văzând-o pe ea foarte flămândă, i s-a arătat în chip de ostaş ducând într-un vas nişte bucate bune şi i-a zis: "Boierul

cel ce te-a bătut, acum se căieşte şi ţi-a trimis ţie mâncarea aceasta rugându-se să-l ierţi şi să primeşti acesta de la dânsul".

Iar ea, cunoscând înşelăciunea cea diavolească, s-a însemnat pe sine cu sfânta cruce şi a zis: ***"Dumnezeu să te surpe şi să-ţi strice meşteşugul vrăjmaşule, pentru că nu mă vei putea înşela pe mine, ajutându-mi Dumnezeu".*** Şi din acea vreme a încetat diavolul a o mai ispiti.

Deci, săvârşindu-se şapte ani dintr-o viaţă aspră ca aceasta, s-au umilit călugării şi au mers la egumenul zicând: "Miluieşte, părinte, pe fratele Teodor că iată, şi-a săvârşit pocăinţa pentru păcatul său. Iartă-l şi-l primeşte în mănăstire".

Iar egumenul a răspuns: "Cu adevărat, fraţilor, într-această noapte mi-a vestit mie Dumnezeu; iertat este păcatul fratelui Teodor. Deci, duceţi-vă, căutaţi-l şi să-l aduceţi aici.

Aflând-o pe ea rătăcindu-se în pustie, o aduseră în mănăstire, şi i-a zis ei egumenul: "Frate Teodore, ţi-a iertat Dumnezeu păcatul pe care l-ai făcut. Deci să petreci cu noi în mănăstire şi să te nevoieşti, nemaiieşind de-acum nicăieri din mănăstire, ca să nu te arunce iarăşi pe tine diavolul în ispită. Să-l înveţi şi pe fiul tău să fie râvnitor al nevoinţelor tale."

Şi i-a dat ei chilie, nemaiîndatorînd-o la vreo slujbă mănăstirească, ca să se roage lui Dumnezeu în pace, şi să se odihnească după atâtea osteneli. Şi a petrecut în chilia aceea doi ani împreună cu acel presupus fiu al său, Teodor, învăţându-l carte şi frica lui Dumnezeu, smerenie şi ascultare şi alte călugăreşti fapte bune.

Într-un an a fost secetă mare şi s-au uscat în mănăstire puţurile, chiar şi iezerele au secat căci era lipsă mare de apă. Atunci a zis egumenul unor fraţi duhovniceşti: "Nimeni altul nu va îndupleca pe Dumnezeu să ne dea nouă apă, fără numai Avva Teodor, pentru că de mare dar dumnezeiesc este plin."

Şi, chemând la sine pe fericită, i-a zis egumenul: "Părinte Teodore ! Să iei vasul şi să ne scoţi nouă apă din puţ". Şi era uscat puţul, neavând nici o picătură de apă.

Iar ea a zis: "Binecuvântează părinte!" Şi a plecat la puţ în care, slobozind vasul, l-a scos plin de apă curată şi l-a dus la egumen, care şedea cu fraţii. Toţi s-au minunat văzând acest lucru. Apoi merseră la puţul în care demult secase apa şi privind, l-au văzut plin de apă şi au slăvit pe Dumnezeu. Şi a fost apa aceea din destul la toată trebuinţa mănăstirească, până ce s-a pogorât ploaia şi a umplut de apă toate cisternele cele uscate.

Iar fericita, smerită fiind cu duhul, zicea către fraţi: "Nu pentru mine s-a făcut aceasta, ci pentru părintele, egumenul nostru care cu credinţa pe care o are către Dumnezeu, m-a trimis cu neîndoire. Iar eu mi-am făcut slujba mea, nădăjduindu-mă spre rugăciunile părintelui nostru".

Şi petrecea Teodora în chilia sa rugându-se lui Dumnezeu şi învăţându-l pe cel din nevinovăţii fiu al său.

Într-o seară, luându-şi pruncul înaintea tuturor, s-a închis cu dânsul în chilie şi a început a-l învăţa pe el. Iar egumenul, îndemnat de duh, pornindu-se, a trimis pe unii fraţi să asculte încetişor lingă chilie ce vorbeşte Teodor cu pruncul său.

Iar ea, luându-şi pruncul în braţe şi cuprinzându-l, îl săruta pe el zicându-i: "Fiul meu iubit, vremea mea a sosit, sfârşitul meu s-a apropiat şi de acum mă voi duce de la tine. Tu să nu plângi pentru mine, şi să nu-ţi zici:"sărman sunt" pentru că ai tată pe Dumnezeu, Cel ce te acoperă pe tine cu duhul Său, pe care şi eu, de voi afla îndrăznire înaintea Lui, Îl voi ruga pentru tine ! Deci, să asculţi cuvintele mele cele de la sfârşit şi să le scrii în inima ta. Să iubeşti pe Dumnezeu mai mult decât toată zidirea şi mai mult decât pe tine însuţi. De El cu toată inima să te lipeşti şi să nu încetezi, lăudându-l pe El şi rugându-L cu gura şi cu inima, cu limba şi cu mintea.

Pravila cea sobornicească niciodată să nu o laşi şi cu ceilalţi fraţi să intri în biserică la întâiul ceas, la al treilea, al şaselea, la al nouălea şi la Vecernie, la rugăciunea miezului nopţii şi la Utrenie. Şi toate rugăciunile tale să le faci cu zdrobire de inimă, cu lacrimi şi cu suspine. Să plângi înaintea lui Dumnezeu în toate zilele, ca să te învredniceşti de veş-nica mângâiere.

Ascultător să fii egumenului şi fraţilor, să te lepezi de voia ta, să o păzeşti nerăutatea de-acum şi până la sfârşitul vieţii tale. Să-ţi închizi gura cu tăcere. Fereşte-te ca să nu osândeşti pe cineva, nici să râzi de păcat străin ci, văzând pe cel greşit, roagă-te pentru dânsul lui Dumnezeu, Celui singur fără de păcat, ca să-l îndepărteze pe el şi pe tine de căderile în păcate şi de ispitirile vrăjmaşului să te izbăvească.

Să nu grăieşti nici o deşertăciune, spurcăciune sau hulă; să nu iasă din gura ta vreun cuvânt ca acela de care ai avea tu să dai răspuns în ziua judecăţii. Să fii blând şi smerit cu inima, pe toţi să-i socoteşti drept părinţi şi de bine făcători, iar pe tine să te preţuieşti ca fiind sub picioarele tuturor.

De vei auzi că boleşte cineva din părinţi, să nu te leneveşti a-l cerceta şi a-i sluji cu osârdie, iar toată slujba care ţi se porunceşte să o săvârşeşti fără cârtire. Sărăcia şi neagoniseala să le iubeşti ca pe o comoară de mult preţ. Să-

ţi aduci aminte de viaţa mea, când m-am nevoit cu tine. Ce am agonisit în coliba mea, înaintea ogrăzii mănăstirii ?! Oare bucate, sau haine, sau vase, sau vreo comoară ?! Nimic altceva n-am agonisit, fără numai pe Dumnezeu. Pentru că ce este mai de trebuinţă omului decât Dumnezeu şi decât dragostea Lui cea Dumnezeiască ? El este comoara noastră, bogăţia, hrana şi băutura, El haina şi acoperământul, El sănătatea şi puterea noastră, El veselia şi bucuria, El nădejdea şi aşteptarea noastră. Pe Acesta să te osteneşti să-L câştigi fiul meu, pentru că de vei câştiga pe Dumnezeu destul este ţie şi mai mult de El te vei veseli, decât de a fi câştigat toată lumea.

Să te îngrijeşti să-ţi păzeşti curăţia ta; precum acum eşti curat cu trupul şi cu duhul, aşa să fii până la sfârşit. Păzeşte-te, fiul meu, să nu mâhneşti Duhul lui Dumnezeu Cel ce vieţuieşte întru tine şi să nu-l goneşti pe El de la tine, prin iubirea şi plăcerea trupului. Înfrâneazâ-ţi mădularele tale, să nu dai odihnă şi moleşire trupului tău, smereşte-l pe el ca pe un catâr zbenguitor, supunându-l cu foamea, cu setea, cu slujba şi cu rugăciunea până ce-ţi vei pune sufletul tău înaintea lui Hristos, ca pe o mireasă curată.

Încă păzeşte-te cu stăruinţă şi de meşteşugirile diavoleşti. Trezeşte-te şi priveghează, pentru că diavolul nu încetează, căutând să înghită pe tot cel ce slujeşte lui Dumnezeu. Ajutorul lui Dumnezeu să te apere pe tine împotriva lui. Fiul meu, să faci pomenire şi pentru mine, ca să aflu milă la Dreptul judecător, care nu numai păcatele ci şi dreptăţile le va judeca, la care acum mă duc să stau de faţă".

Iar pruncul, priceput fiind, a zis: "Tată al meu, acum, te duci de la mine, lăsându-mă pe mine sărman? Ce mă voi face dar, fără de tine ? Vai mie, primejduitul ! Vai mie, sărmanul, că mă lipsesc de tine, părintele meu cel bun !"

Iar ea, mângâindu-l, i-a zis: "Ţi-am spus să nu zici sărman, că ai pe Dumnezeu, Cel ce te păzeşte şi se îngrijeşte de tine. El îţi va fi ţie tată şi mamă, învăţător şi poruncitor, acoperitor şi îndrumător spre mântuire".

Apoi, s-a sculat şi a început a se ruga plângând şi zicând: *"Dumnezeule! Cel ce ştii păcatele mele şi pocăinţa mea, Tu ştii durerea inimii mele, prin care n-am încetat a plânge, pentru că te-am mâniat pe tine, Doamne. Tu ştii ostenelile mele prin care mi-am smerit păcătosul trup, pentru că am îndrăznit de am făcut fărădelege şi am mâhnit bunătatea Ta. Tu ştii mâhnirea sufletului meu, care de când am cunoscut păcatul, n-a încetat în toată vremea a se întrista şi cu amar a se tângui, că a mâniat milostivirea Ta. Acum ascultă suspinul meu, ia aminte rugăciunea mea, vezi inima mea care se topeşte ca ceara, cercetează rărunchii mei, vezi lacrimile mele şi miluieşte sufletul meu. Lasă fărădelegile mele, iartă păcatele mele, nu pomeni lucrurile mele cele rele, despre mila ta*

pomeneşte-mă, pentru bunătatea ta, Doamne. Primeşte pocăinţa mea, primeşte rugăciunea şi tânguirea mea şi primeşte şi sufletul meu".

Aşa se ruga mult, dar nu se puteau auzi toate cele grăite în rugăciune, se auzea numai plângerea ei şi lovirea în piept. Plângea împreună cu dânsa şi pruncul, tânguindu-se de sărăcia sa. Şi după aceea iarăşi îl mângâia şi iarăşi se ruga.

Iar la sfârşit cu bucurie a grăit: "Mulţumesc Ţie, prea milostive făcătorul meu, că m-ai auzit şi m-ai miluit şi ai izbăvit sufletul meu din moarte şi ochii mei din lacrimi".

Şi grăind şi alte cuvinte de mulţumire, în veselia sufletului a tăcut, pentru că şi-a dat în acea vreme sufletul său cel sfânt în mâinile Domnului său. Nu s-a mai auzit decât plângerea pruncului.

În acel ceas începu a toca de utrenie, iar acei ce în taină au ascultat, au mers la egumen şi i-au spus toate. El, ascultându-i pe dânşii a început a grăi plângând: ***"Eu, fiii mei, în noaptea aceasta am adormit şi am fost în vedenie. Şi, iată, venind doi bărbaţi purtători de lumină, m-au dus la înălţimea cerului de unde a venit la mine un glas zicându-mi: "Vino şi vezi bunătăţile cele ce le-am gătit miresei mele, Teodora".*** Şi am văzut Raiul cel purtător de lumină a cărui frumuseţe şi podoabă nu este cu putinţă a o spune. Apoi, ducându-mă pe mine înlăuntru, mi-a arătat o cămară şi într-însa aşternut un pat de aur şi îngerul stând îl păzea. Am întrebat pe cei ce mă duceau pe mine: "Cui este gătită cămara aceasta şi patul ?"

Şi-mi ziseră mie: "Aşteaptă puţin şi vei vedea slava lui Dumnezeu."

Şi după puţin am văzut cetele îngerilor, ale mucenicilor şi ale cuvioşilor venind spre acea cămară cu cântări frumoase a căror dulceaţă de glas nu este cu putinţă a o spune.

Iar în mijlocul lor am văzut o femeie foarte frumoasă, în slavă mare, pe care, ducând-o la cămară, au pus-o pe pat cântând cântări dulci. Iar eu m-am închinat cu frică acelei cinstite femei. Deci, mi-a zis mie îngerul: "Oare ştii cine este acesta ?"

Am răspuns eu: "Nu, Domnul meu".

Iar el mi-a zis: ***"Acesta este călugărul tău, Teodor, pentru că femeie era cu firea, iar bărbat cu chipul. Aceasta, în însoţire petrecând puţin, a lăsat lumea pentru Dumnezeu şi s-a ostenit în mănăstirea voastră. Fiind clevetită pentru fecioara care a născut pruncul, n-a spus că nu este bărbat; ci s-a tăinuit,***

femeie fiind. Şi ea a primit pruncul ca un firesc tată şi l-a hrănit. Şi, izgonită din mănăstirea voastră, a pătimit mult, mâncând buruieni şi bând apă din mare, răbdând frigul şi zăduful şi golătatea şi suferind multe supărări de la diavoli. Pentru toate acestea aşa a cinstit-o pe ea milostivul Dumnezeu, pentru că a iubit-o ca pe o mireasă a Sa şi moştenitoare a împărăţiei Sale cu toţi sfinţii a făcut-o.

Auzind, am început a plânge, că nu am ştiut taina aceasta şi crezând minciuna, am chinuit pe sfânta izgonind-o cu necinste pe ea din mănăstire. Şi în această plângere m-am deşteptat din somn. Şi acum dar, fiii mei, inima mea este plină de bucurie şi de durere. Mă bucur că m-am învrednicit să văd această vedenie prea slăvită, pe care ochiul nu a văzut-o, şi să aud glasurile dulcilor cântări ale sfinţilor, pe care urechea nu le-a auzit, dar mă doare şi plâng pentru că n-am ştiut pe roaba lui Dumnezeu şi pe mireasa Lui cea iubită, care între noi, păcătoşii, a petrecut. Şi, neştiind-o, am chinuit-o pe ea foarte multă vreme".

După aceea, adunând egumenul pe fraţi, au mers la chilia fericitei şi au bătut în uşă zicând: "Părinte Teodore, binecuvântează!" Şi n-a dat răspuns, pentru că se mutase la Domnul. Iar pruncul, plângând, adormise deasupra ei şi abia au putut de l-au deşteptat ca să deschidă uşa. Şi, intrând în chilie, au aflat-o pe ea zăcând la pământ avându-şi mâinile strânse la piept şi ochii închişi, iar faţa strălucită cu podoabă, ca o faţă de înger. Înfăşurând sfântul trup, egumenul a descoperit pieptul ei cel uscat de mult post şi din aceasta toţi s-au minunat cunoscând că era femeie şi au plâns. Apoi, a poruncit egumenul să nu spună nimănui taina aceasta până ce nu se vor chema aceia ce au pus clevetirea asupra cuvioasei pentru fecioară şi pentru prunc.

A trimis egumenul nişte fraţi la egumenul Enatului, zicând: "Ne rugăm dragostei tale, părinte, să vii la noi cu fraţii tăi că un praznic mare este la noi astăzi şi dorim ca să prăznuieşti cu noi".
A venit egumenul Enatului, luând cu sine pe călugării săi. Şi îi duseră pe ei la sfântul trup al Fericitei Teodorei zicând: "Părinte, bărbatul fiicei tale a murit". Şi îi arătară lui trupul cuvioasei şi i-au zis: "Au nu este acesta Teodor?"

A zis egumenul Enatului: "Acesta este cu adevărat".

Apoi întrebă pe călugării cei ce venise cu dânsul, zicându-le: "Oare-l ştiţi pe el ?"

Iar ei ziseră: "Bine-l ştim. Acesta este mincinosul călugăr Teodor, cel ce a necinstit pe fecioara noastră, să-i plătească Dumnezeu după faptele lui".

Atunci, egumenul Octodecatului a descoperit pieptul ei şi le-a arătat lor pieptul ei cel femeiesc şi le-a zis: "Oare bărbătesc este trupul acesta ? Cu adevărat, părinţilor, ne-am înşelat socotind că este bărbat, dar este cu firea femeie; schimbându-şi numele şi chipul, trăia ca un înger între noi, păcătoşii, neştiind noi taina aceasta. Şi multe ispite a luat de la noi, iar acum sfârşitul ei ne-a arătat ce era şi ce este. Că este dreaptă şi cuvioasă şi iubită lui Hristos, Dumnezeul nostru. Pentru că am văzut-o pe ea în cămara cea cerească. În slavă şi în lumină mare, cu cetele îngereşti şi cu toţi sfinţii veselindu-se".

Atunci toţi cei ce stau de faţă s-au spăimântat, şi s-au minunat de o taină mare ca aceea şi s-au ruşinat foarte tare cei ce o clevetiseră pe ea pentru păcatul de care nu era vinovată, şi plângeau toţi mult, zicând: "Amar nouă că am scârbit, multă vreme, pe roaba lui Dumnezeu". Şi căzând cu lacrimi la sfintele ei moaşte, ziceau: "Iartă-ne pe noi, roaba lui Dumnezeu, că în neştiinţă am greşit ţie".

După aceasta, s-a arătat îngerul lui Dumnezeu egumenului mănăstirii aceleia, zicându-i: "Să iei un cal şi să mergi la cetate şi pe care om îl vei vedea mai întâi întâmpinându-te pe tine pe acela să-l iei şi să-l aduci aici".

A ieşit egumenul degrabă precum i se poruncise şi văzând un om pe cale, înaintea lui venind, l-a întrebat pe el: "Unde mergi omule?" Iar el a zis: "Am auzit că femeia mea a murit în mănăstire şi merg ca să o caut şi să o văd". Apoi egumenul a luat pe omul acela cu sine şi, punându-l pe cal, au mers la mănăstire. Şi l-a dus pe el la sfântul trup al Cuvioasei pe care, văzându-l bărbatul, a început a se tângui cu amar şi a se bate deasupra moaştelor ei, încât a-l mângâia nu era cu putinţă.

Auzind cei dimprejurul mănăstirii toate acestea, s-a adunat mulţime fără de număr de călugări cu lumânări şi cu tămâie şi, ridicând trupul ei cel sfânt, l-au îngropat cu cinste în mănăstirea aceea în care s-a nevoit mult. Şi au făcut praznic mare multe zile, slăvind pe Hristos Dumnezeu şi mărind pe acea femeie iubită Lui, pe cuvioasa Teodora. Iar bărbatul, după îngroparea ei, a cerut chilia aceea în care a vieţuit femeia lui, dar mai ales mireasa lui Hristos pentru sine şi acolo, călugărindu-se, s-a nevoit în post, în rugăciuni şi în lacrimi, aducându-şi aminte de ostenelile cuvioasei Teodora. Şi nu după multă vreme, sfârşindu-se, a trecut la Domnul.

Iar copilul acela, anume Teodor, pe care cuvioasa l-a avut în loc de fiu, a moştenit obiceiurile, ostenelile, nevoinţele şi toată viaţa cea îmbunătăţită a acelui nevinovat tată al său, mai bine spus a maicei sale, cuvioasa Teodora, şi a ajuns în atâta desăvârşire, încât, după moartea egumenului mănăstirii aceleia, a fost ales egumen de toţi călugării şi a fost părinte bun, povăţuindu-i pe fiii săi la

calea mântuirii pe care şi el însuşi a mers în lăcaşurile cereşti unde acum se sălăşluieşte.

Pentru rugăciunile sfinţilor tăi Doamne, nu ne lipsi şi pe noi de cereasca Ta Împărăţie.

Amin.

(De la Sfântul Simeon Metafrast adunată)

Sinaxar - Pomenirea cuvioasei maicii noastre Teodora cea din Alexandria

În această lună (septembrie), în ziua a unsprezecea, pomenirea cuvioasei maicii noastre Teodora cea din Alexandria.

Precum Împărăţia Cerurilor s-a asemănat cu zece fecioare, după pilda lui Hristos în Evanghelie, în acelaşi chip şi zece femei, asemănându-se cu schima bărbaţilor, au zdrobit boldurile ucigătorului de oameni diavol. ***Una dintre aceste zece a fost şi Teodora ce se prăznuieşte acum, având numele de dar al lui Dumnezeu.***

Ea se trăgea din cetatea Alexandriei, şi a trăit pe vremea lui Zenon împăratul în anul 472. Însoţindu-se prin nuntă cu bărbat legiuit, trăia viaţa cu bună rânduială şi neprihănită. Dar, din pizma urâtorului de bine diavol, a căzut pe ascuns în preacurvie, şi cugeta a căuta şi a-şi afla mântuirea. Auzind cuvintele Domnului că nu este nimic ascuns, care să nu se facă arătat la judecata cea de apoi: ***"Că nu este lucru de taină, care să nu se arate"*** (Luca 8, 17), îndată a cunoscut greutatea păcatului ce a făcut. şi lepădând îmbrăcămintea femeiască, şi luând îngerească schimă a monahilor, şi în loc de Teodora s-a numit Teodor, a mers într-o mănăstire bărbătească, şi acolo se pocăia şi plângea pentru păcatul său.

După ce a petrecut, fericita, doi ani întregi, ostenindu-se cu slujbe grele şi nevoindu-se la aducerea lucrurilor celor trebuincioase mănăstirii, din pizma urâtorului de suflet diavol, a fost clevetită cum că a făcut desfrânare cu o

femeie, de către unii care au adus un prunc şi aruncându-l afară la poarta mănăstirii, spunând mincinos că era al ei. ***Pentru aceasta Fericita Teodora, primind prihănirea aceasta ca fiind adevărată, a luat pruncul şi-l hrănea pe el cu curăţenie ca şi când era al său. Aşa se sârguia, de trei ori fericita, a se tăinui pe sine că era femeie după fire.***

După aceea, pentru dragostea lui Dumnezeu şi pentru canonul păcatului său, i-au îngăduit să locuiască lângă mănăstire şapte ani întregi, luptându-se cu gerul iernii şi cu arşiţa verii şi cu culcarea pe jos, şi abia cu greu mai pe urmă a intrat în mănăstire.

De atunci, uscându-şi trupul cu desele rugăciuni, cu osteneli şi cu starea şi privegherea cea de toată noaptea, şi cugetând la moştenirea Împărăţiei Cerurilor, a ajuns la ţelul pe care l-a iubit. Căci femeie fiind după fire, a vieţuit împreună cu bărbaţii fără a fi cunoscută, şi s-a nevoit ca un bărbat, strălucind prin pustnicie ca un mare luminător. Pentru aceasta, fiind împovărată de ostenelile sale cele vrednice de plată, s-a suit cu bucurie către Hristos, Mirele său Cel dorit. Iar monahii văzând minunea aceasta preamărită, s-au spăimântat şi au mărit pe Dumnezeu.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria; Sfântul cuvios Eufrosin bucătarul

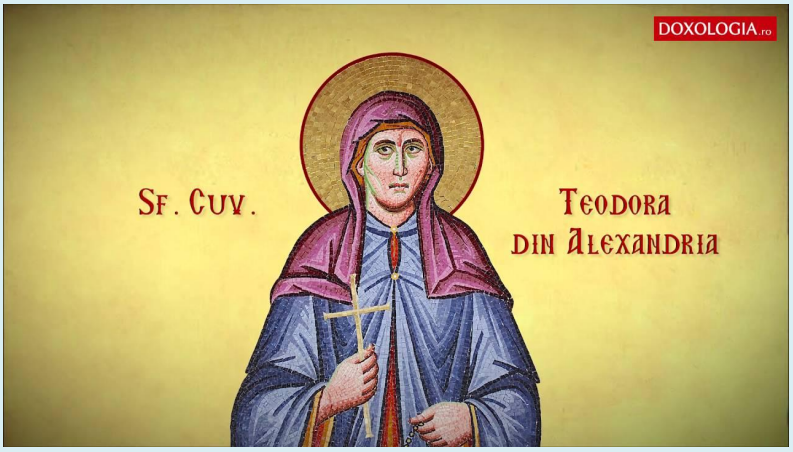

Pe vremea împăratului Zenon din Constantinopol (474-491), trăia în Alexandria Egiptului o femeie ce se numea Teodora. Părinţii ei au măritat-o de tânără cu un om de seamă din Alexandria, iar Teodora trăia fericită alături de soţul ei.

Însă, după căsătorie, ademenită fiind de un om de seamă din oraş, a căzut în păcatul desfrânării. Pentru aceasta s-a pocăit mult şi intrând într-o mănăstire de călugări, s-a îmbrăcat în port bărbătesc, şi-a pus numele Teodor şi a fost primită ca monah de egumenul mănăstirii. Şi astfel a început viaţa ei de ispăşire şi de pocăinţă.

Doi ani a trăit Teodora în post şi rugăciune, lepădând voia sa şi devenind ca un înger în trup. Deci, văzând diavolul că Teodora se luptă împotriva lui, a ridicat multe învinuiri nedrepte împotriva ei.

Din invidie, fericita Teodora a fost învinuită că, monah fiind, a păcătuit cu o femeie cu care a avut un copil. Primind cu linişte învinuirea, Teodora a luat copilul pe care l-a crescut şapte ani în afara aşezământului monahal.

După toţi aceşti ani, călugării au primit-o din nou în mănăstire şi nu după mult timp a răposat fericita. Atunci au aflat monahii că fratele Teodor era de fapt femeie şi pentru nedreptăţile pe care le-a îndurat, cu toţii s-au întristat şi îi cereau iertare sfintei.

Prin descoperire de la înger, fostul ei bărbat a venit la acea mănăstire şi a trăit în chilia Sfintei Teodora până la moartea lui. Copilul, ajungând în vârstă, a fost ales egumen al acelei mănăstiri.

***

Astăzi, Biserica noastră îl pomeneşte şi pe Sfântul cuvios Eufrosin, bucătarul. Acesta, fiind fără învăţătură, a intrat într-o mănăstire unde a primit ascultarea de bucătar. Fiind un om simplu, dar nu fără de minte, era defăimat de toţi, însă Eufrosin pe toate le îndura cu răbdare.

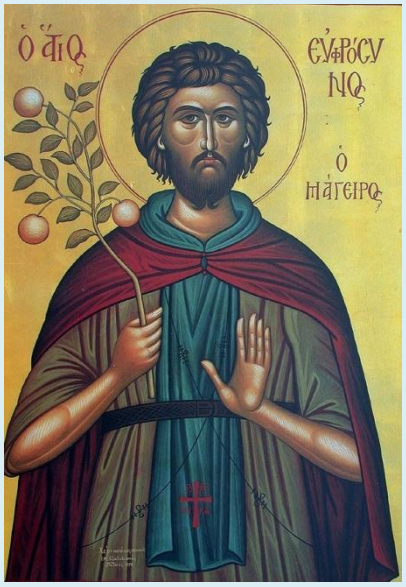

Printr-o minune i s-a descoperit preotului acelei mănăstiri că Eufrosin este un om drept şi plăcut lui Dumnezeu. Într-o noapte, preotul l-a văzut în vedenie pe Eufrosin într-o grădină frumoasă desfătându-se de toate bunătăţile de acolo. Intrând în vorbă cu el, Eufrosin i-a dăruit preotului nişte mere frumoase, iar când s-a trezit preotul le-a aflat în veşmântul său.

Acesta a povestit la toţi fraţii vedenia ce avusese, îndemnându-i pe toţi la viaţă sfântă, iar fericitul Eufrosin, fugind de slava oamenilor, a plecat în pustie, unde s-a nevoit până la moartea sa.

Pr. Ciprian Apetrei - Sinaxarul: Cuvioasa Teodora din Alexandria - Egipt

Cuvioasa Teodora a fost o tânără ce se învrednicise de binecuvântările lui Dumnezeu. Se născuse într-o familie înstărită şi Dumnezeu îi dăruise un soţ iubitor şi credincios. Însă prin lucrarea diavolului, Cuvioasa Teodora cade în păcat cu un tânăr în lipsa soţului ei. Datorită mustrărilor de conştiinţă, la câteva zile, Teodora şi-a părăsit soţul şi casa şi a intrat în Mănăstirea Octodeocat, fiind tunsă şi îmbrăcată în haine bărbăteşti. După grele încercări şi aspră ascultare, "fratele" Teodor a fost îmbrăcat în haina monahului, neştiind nimeni că este femeie. ***Postul şi încercările îi schimbaseră mult trăsăturile feţei, astfel încât trimisă fiind după untdelemn în Alexandria, şi-a văzut soţul în pragul unei biserici, iar acesta a salutat-o şi a trecut mai departe.***

Iertându-i păcatele, Dumnezeu o învredniceşte pe cuvioasa Teodora cu darul minunilor. Diavolul însă nu a încetat cu ispitele asupra fericitei Teodora.

Stareţul mănăstirii trimiţând-o pe cuvioasa Teodora să cumpere grâu, aceasta a trebuit să înnopteze la Mănăstirea Enatului. Aici, stareţul acestei mănăstiri a primit vizita fiicei sale, deoarece fusese înainte căsătorit. Noaptea, Cuviosul Teodor se trezeşte în chilia în care dormea cu fata stareţului care îl îndemna la păcat. Refuzând, aceea a găsit pe altcineva cu care a păcătuit, rămânând însărcinată. După ce copilul s-a născut, stareţul Mănăstirii Enatului a adus copilul la Mănăstirea Octodeocat, lăsându-l aici şi punând fapta întâmplată pe seama fratelui Teodor.

Cuviosul Teodor a fost alungat din mănăstire împreună cu copilul, deşi ar fi putut să îşi dovedească nevinovăţia. Timp de şapte ani s-a chinuit într-o colibă din apropierea mănăstirii, hrănind pruncul. După cei şapte ani, a fost reprimit în mănăstire, unde i s-a dat o chilie în care să îşi crească copilul, fără să fie supus nici unei ascultări mănăstireşti.

După alţi doi ani, cuviosul Teodor a murit şi abia atunci s-a aflat că a fost femeie. Tot atunci, soţul Teodorei, îndrumat fiind de Dumnezeu către Mănăstirea Octodeocat, a aflat cele întâmplate şi întristându-se a cerut voie stareţului să rămână în chilia cuvioasei Teodora şi să aibă grijă mai departe de copil. Sfaturile Teodorei şi ale soţului ei au rodit, copilul ajungând stareţ al Mănăstirii Octodeocat.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria; Sfântul cuvios Eufrosin, bucătarul

1. Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria - Egipt: Cuvioasa Teodora a fost o tânără ce se învrednicise de binecuvântările lui Dumnezeu. S-a născut într-o familie înstărită şi Dumnezeu îi dăruise un soţ iubitor şi credincios. Însă prin lucrarea diavolului, cuvioasa Teodora a căzut în păcat cu un tânăr în lipsa soţului ei.

Din cauza mustrărilor de conştiinţă, la câteva zile, Teodora şi-a părăsit soţul şi casa şi a intrat în Mănăstirea Octodeocat, fiind tunsă şi îmbrăcată în haine bărbăteşti. După grele încercări şi aspră ascultare, fratele Teodor a fost îmbrăcat în haina monahului, neştiind nimeni că este femeie.

Postul şi încercările îi schimbaseră mult trăsăturile feţei, astfel încât trimisă fiind după untdelemn în Alexandria şi-a văzut soţul în pragul unei biserici, iar acesta a salutat-o şi a trecut mai departe. Iertându-i păcatele, Dumnezeu o învredniceşte pe cuvioasa Teodora cu darul minunilor.

Diavolul, însă, nu a încetat cu ispitele asupra fericitei Teodora. Stareţul mănăstirii trimiţând-o pe cuvioasa Teodora să cumpere grâu, aceasta a trebuit să înnopteze la Mănăstirea Enatului. Aici, stareţul acestei mănăstiri a primit vizita fiicei sale, deoarece fusese înainte căsătorit. Noaptea, cuviosul Teodor se trezeşte în chilia în care dormea cu fata stareţului care îl îndemna la păcat. Refuzând, aceea a găsit pe altcineva cu care a păcătuit, rămânând însărcinată.

După ce copilul s-a născut, stareţul Mănăstirii Enatului a adus copilul la Mănăstirea Octodeocat, lăsându-l aici şi punând fapta întâmplată pe seama fratelui Teodor.

Cuviosul Teodor a fost alungat din mănăstire împreună cu copilul, deși ar fi putut să își dovedească nevinovăția.

Timp de șapte ani s-a chinuit într-o colibă din apropierea mănăstiri, hrănind pruncul. După cei șapte ani, a fost reprimit în mănăstire, unde i s-a dat o chilie în care să își crească copilul, fără să fie supus nici unei ascultări mănăstirești. După alți doi ani cuviosul Teodor a murit și abia atunci s-a aflat că a fost femeie.

Tot atunci, soțul Teodorei îndrumat fiind de Dumnezeu către Mănăstirea Octodeocat a aflat cele întâmplate și întristându-se a cerut voie starețului să rămână în chilia cuvioasei Teodora și să aibă grijă mai departe de copil.

Sfaturile Teodorei și ale soțului ei au rodit, copilul ajungând stareț al Mănăstirii Octodeocat.

2. Cuviosul părintele nostru Eufrosin era născut din părinţi neînvăţaţi, dar i-a întrecut pe cei de bun neam cu lucrările cele bune. Pentru că mulţi cu fala neamului cel bun al lor cad în adâncul iadului; fiind fără de lucrări bune, iar cei neînvăţaţi, cu smerenia lor cea îmbunătăţită, în mijlocul dumnezeiescului Rai se înalţă. Aşa şi acest cuvios Eufrosin era văzut în Rai. Să ascultăm prin ce fel de viaţă s-a sălăşluit în Rai.

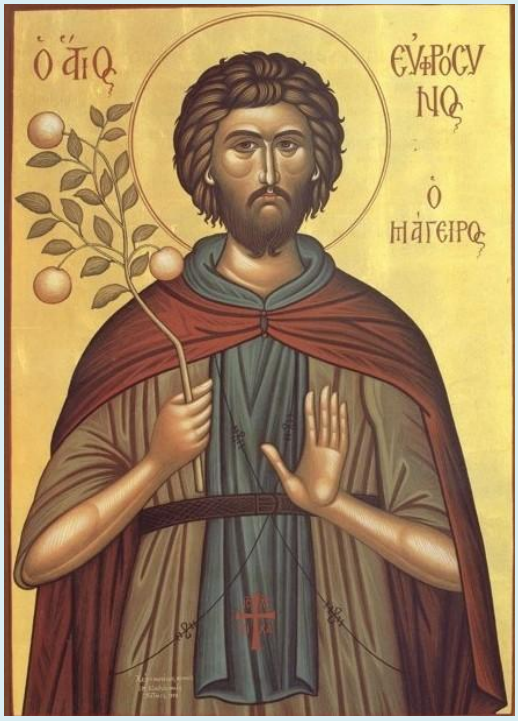

La început, slujea fraţilor într-o mănăstire, la bucătărie; dar slujea nu ca oamenilor, ci ca lui Dumnezeu, cu mare smerenie şi supunere, ostenindu-se în

ascultare ziua şi noaptea. Rugăciunile şi posturile niciodată nu le-a lăsat. Răbdarea lui era negrăită, pentru că multe nevoi, defăimări, batjocoriri şi dese ocări lua. Focul, acest material aprinzându-l, se învăpăia cu focul cel duhovnicesc al dragostei dumnezeieşti şi ardea cu inima către Domnul.

Fierbând bucatele fraţilor, îşi gătea lui masă în împărăţia lui Dumnezeu, prin viaţa sa cea îmbunătăţită, ca să se sature împreună cu aceia pentru care s-a zis: „Fericit este cel ce va prânzi întru împărăţia lui Dumnezeu" (Luca 14,15).

Deci, slujea Domnului în taină, ca să i se facă lui arătare. Şi a arătat Domnul răsplătire robului său în chipul acesta: oarecare preot, vieţuind în aceeaşi mănăstire cu dânsul, se ruga Domnului mereu, ca să-i arate lui într-un chip văzut bunătăţile viitoare, cele gătite celor cel ce-l iubesc pe el. Deci, într-o noapte, a avut o vedenie ca aceasta: i se părea că stă în Rai cu frică şi cu bucurie, privind la frumuseţile cele negrăite ale Raiului celui văzut acolo.

A văzut într-însul pe Eufrosin, bucătarul mănăstirii sale, umblând, şi, apropiindu-se de el preotul, l-a întrebat: „Frate, Eufrosine, ce este aceasta ? Nu cumva acesta este Raiul ?"

Răspuns-a Eufrosin: „Aşa este, părinte, Raiul lui Dumnezeu este".

Iarăşi l-a întrebat preotul: „Dar tu cum te-ai aflat aici?"

Răspunse acest bucătar, Eufrosin: „Pentru bunătatea cea mare a lui Dumnezeu sunt sălăşluit ca să locuiesc aici, pentru că locaşul aleşilor lui Dumnezeu este acesta".

Şi a zis preotul: „Nu cumva ai vreo stăpânire peste frumuseţile acestea ?"

Şi a zis Eufrosin: „Pe cât pot, pe atâta dau dintr-acestea pe care le vezi".

Zis-a lui preotul: „Oare poţi să-mi dai mie ceva dintr-acestea ?"

Şi i-a grăit Eufrosin: „Cele ce pofteşti, ia-le cu darul Dumnezeului meu".

Atunci preotul a arătat cu mâna spre mere şi luând Eufrosin trei mere, le-a pus în basmaua preotului, zicîndu-i: „Primeşte cele ce ai cerut şi te îndulceşte".

Şi îndată începu a toca în toaca bisericii de Utrenie, iar preotul, deşteptându-se şi în sine venindu-şi, socotea că un vis vedenia aceea. Apoi, întinzîndu-şi mâna la basma, a găsit merele pe care le-a luat de la Eufrosin în vedenie. Şi mirosind bună mirosire dintr-însele, a rămas minunându-se pe pat. Şi lăsând merele pe

pat, a mers în biserică şi a aflat pe Eufrosin în sobor, stând la cântarea cea de dimineaţă.

Apropiindu-se de el, l-a jurat ca să-i arate lui unde a fost în noaptea aceasta, iar el a zis: „Iartă-mă părinte, că acolo am fost în noaptea aceasta, unde m-ai văzut pe mine”.

Şi i-a zis preotul: „Pentru aceasta cu jurământ înainte te-am apucat, spre arătarea dumnezeieştilor măriri, ca să nu îndrăzneşti a spune adevărul”.

Atunci, cel smerit la minte, Eufrosin, a zis: „Tu, părinte ai cerut de la Domnul ca să-ţi arate ţie în chip văzut răsplătirile aleşilor lui. Deci, a vrut Domnul ca să înştiinţeze pe cuvioşia ta prin mine, ne-învăţatul şi nevrednicul, şi m-ai aflat în Raiul acela al lui, Dumnezeului meu”.

Apoi l-a întrebat preotul: „Şi ce mi-ai dat mie părinte, în Rai, când am cerut de la tine ?”

Răspuns-a Eufrosin: „Ţi-am dat ţie acele trei mere bine mirositoare, pe care le-ai pus în chilia ta pe pat. Însă iartă-mă, părinte, că eu vierme sunt, iar nu om”.

Deci, sfârşindu-se Utrenia, a adunat preotul pe fraţi şi le-a arătat lor acele trei mere din Rai şi le-a spus cu de-amănuntul vedenia aceea.

Şi se umplură toţi din merele acelea de negrăită bună mireasmă şi de dulceaţă duhovnicească, şi s-au mirat, umilindu-se, de cele spuse de preot.

Apoi alergară în bucătărie la Eufrosin, ca să se închine robului lui Dumnezeu, şi nu l-au aflat pe el, pentru că el, ieşind din biserică, s-a tăinuit fugind de slava omenească şi cu totul neştiut s-a făcut.

Iar unde s-a dus nu este de nevoie a căuta mult, pentru că fiindu-i lui Raiul deschis, apoi avea unde să se întoarcă. Iar merele acelea le-au împărţit fraţii între dânşii, şi le-au dat spre binecuvântare la mulţi, dar mai ales spre vindecare. Câţi bolnavi au gustat din ele s-au tămăduit de bolile lor şi s-au folosit mult toţi de o cuvioşie ca aceasta a Sfântului Eufrosin.

Şi scriind această minunată vedenie nu numai pe hârtii, ci şi pe inimile lor, se întindeau spre nevoinţele cele mari şi plăcute lui Dumnezeu.

Cu rugăciunile cuviosului Eufrosin, să ne învrednicească şi pe noi Domnul sălăşluirii Raiului. Amin.

Proloagele din 11 septembrie

Luna septembrie în 11 zile: pomenirea cuvioasei maicii noastre Teodora, care s-a schimbat în port bărbătesc şi s-a făcut pustnică

În jurul anului 472, pe vremea împăratului Zenon din Constantinopol, trăia în oraşul Alexandria, din Egipt, o femeie tânără, numită Teodora. Părinţii ei, oameni cu stare, au măritat-o de tânără cu un om de seamă din acel oraş şi era fericită.

Tânără şi frumoasă se lăsă însă ademenită de stăruinţele unui tânăr şi a căzut în desfrânare şi acum, după păcat, era întristată peste măsură, ca una ce singură îşi stricase viaţa şi în taină a început a se tângui cu amar. Deci, văzând ea că nu poate scăpa de întristare, a mers la mari depărtări, la o mânăstire de călugări şi, lepădând îmbrăcămintea femeiască, şi-a pus numele de Teodor şi a fost primită ca monah de egumenul mănăstirii, neştiind nimeni că este femeie, şi a început astfel viaţa ei de ispăşire şi de căinţă.

Doi ani a trăit Teodora, răstignindu-se pe crucea ispăşirii, lepădând voia sa şi devenind înger în trup. Deci, văzând diavolul că ea se luptă împotriva lui, a ridicat multe învinuiri nedrepte împotriva ei şi mai ales că a păcătuit cu o femeie şi, aducând diavolul un prunc mic, l-a pus la poarta mănăstirii, arătând că este copilul monahului Teodor. Şi, primind ea cu linişte învinuirea, fericita Teodora luă pruncul şi timp de şapte ani îl îngriji, hrănindu-l cu multă greutate, fiind ea însăşi izgonită din mânăstire, măcar că trăia tot în preajma mănăstirii.

Deci, milostivindu-se călugării, după atâţia ani de ispăşire, au primit-o din nou în mânăstire şi nu după multă vreme a răposat fericita! Iar când a fost să-i ridice trupul din chilie spre înmormântare, monahii au dat de veste că fratele Teodor, era femeie, iar copilaşul, de plâns, adormise peste dânsa.

Şi s-a descoperit de înger şi fostului ei bărbat unde este Teodora, îndemnându-l să ia parte la îngroparea ei. Şi, văzînd toţi câte rele a îndurat pe nedrept Teodora, s-au întristat cu toţii şi s-au rugat mult Sfintei să-i ierte.

Şi a rămas bărbatul Teodorei, trăind în chilia ei până la moartea lui, iar copilul, ajungând în vîrstă, a fost egumen ales al acestei mânăstiri, cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Întru această zi, prea cuviosul Părintele nostru Eufrosin, bucătarul (sec. IX)

Acesta s-a născut din părinţi ţărani simpli şi, crescând, s-a făcut mare, dar fără de învăţătură şi în urmă a venit la mânăstire. Deci, îmbrăcându-se în chip monahicesc, s-a făcut slujitor monahilor. Şi fiindcă petrecea totdeauna la bucătărie, ca un om simplu, era defăimat de toţi şi suferea fericitul toate defăimările cu bărbăţia inimii şi cu liniştea gândului, fără a se tulbura cât de puţin. Că măcar că era simplu la cuvânt, însă nu era prost, ci cu înţelegere precum aceasta se va arăta mai curat din cele ce se vor spune de aici înainte.

Că în mănăstirea aceea, unde se afla fericitul acesta Eufrosin, era şi un preot, iubitor de Dumnezeu, care se ruga cu sârguinţă, ca să-i arate Dumnezeu bunătăţile pe care le vor dobândi cei ce-L iubesc pe Dânsul.

Deci, într-o noapte, dormind preotul, i se arătă, în somnul lui, că se afla într-o grădină şi privea cu mirare la bunătăţile cele prea veselitoare ce se aflau acolo şi vedea şi pe Eufrosin, bucătarul mănăstirii, care stătea în mijlocul livezii şi se desfăta de bunătăţile acelea.

Deci, apropiindu-se de el, îl întrebă a cui este grădina aceasta şi cum s-a aflat el acolo?

Iar Eufrosin a răspuns: "Grădina aceasta este locuinţa aleşilor lui Dumnezeu, iar mie, pentru bunătatea Dumnezeului meu, mi s-a îngăduit să mă aflu aici".

Iar preotul i-a zis lui : "Şi, oare, ce faci în această grădină?"

Eufrosin a răspuns: "Eu stăpânesc toate câte vezi aici şi mă bucur şi mă veselesc de privirea şi câştigarea acestora."

Iar preotul i-a zis: "Poţi să-mi dai ceva din bunătăţile acestea?

"Eufrosin a răspuns: "Da, ia cele ce voieşti din acestea, din darul Dumnezeului meu".

Atunci preotul i-a arătat merele şi cerea să-i dea din acelea.

Deci Eufrosin, luând câteva mere, le-a pus pe ele în rasa preotului, zicând: "Iată, ai dobândit merele ce ai cerut".

Şi fiindcă, atunci, a lovit în toacă să se scoale părinţii la Utrenie, s-a deşteptat preotul. Şi, în timp ce socotea că vedenia ce văzuse era vis, a întins mâna la rasă să şi-o ia, şi minune ! - a aflat merele. Şi minunându-se de acea prea slăvită bună mireasmă, a rămas nemişcat multă vreme.

După aceea, mergând în biserică, şi văzând stând acolo pe Eufrosin, l-a luat la un loc osebit şi l-a jurat ca să-i spună unde a fost el în noaptea aceea.

Deci, Eufrosin a zis : ,,Iartă-mă, părinte, că nicăieri n-am mers în noaptea aceasta, ci acum am venit la Utrenie".

Iar preotul a zis: "Pentru aceasta eu te-am legat mai întâi cu jurământ, ca să descoperi la toţi măririle lui Dumnezeu şi tu nu voieşti să arăţi adevărul".
Atunci a răspuns smerit cugetătorul Eufrosin: "Acolo am fost, părinte, unde sunt bunătăţile pe care le vor moşteni cei ce iubesc pe Dumnezeu, pe care şi tu, cu mulţi ani înainte, ai dorit să le vezi. Acolo m-ai văzut pe mine, desfătându-mă cu bunătăţile livezii aceleia. Că, voind Domnul să te încredinţeze pe sfinţia ta

despre bunătăţile cele dorite drepţilor, a lucrat prin mine, smeritul, această minune".

Atunci a zis preotul : "Părinte Eufrosin, ce mi-ai dat din bunătăţile livezii?"

Iar Eufrosin a răspuns : "Merele cele frumoase şi mirositoare, pe care le-ai pus acum în patul tău. Însă, părinte, iartă-mă, că eu sunt vierme şi nu om."

Atunci preotul a povestit la toţi fraţii vedenia ce a văzut şi prin aceasta a îndemnat pe toţi a se minuna şi a se înspăimânta, spre dorirea binelui şi a faptelor bune.

Iar fericitul Eufrosin, fugind de slava oamenilor, pe ascuns, s-a dus din mânăstire, şi s-a îndepărtat şi a rămas necunoscut, până la sfârşit.

Iar din merele acelea mâncând, mulţi bolnavi s-au vindecat de bolile lor. Întru slava lui Dumnezeu! Amin.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre ava Agaton, care izgonea dracii prin cuvânt

Au venit nişte elini, oarecând, în Tebaida la stareţul Agaton, având cu ei un îndrăcit, ca să-l vindece pe el. Deci stareţul, rugat fiind de dînşii mult, a zis dracului : "Ieşi din făptura lui Dumnezeu". Iar dracul a zis stareţului : "Voi ieşi, numai dacă te voi întreba pe tine un cuvânt: "Cine sunt caprele şi cine sunt oile?" Şi a zis stareţul: "Capra, adică, sunt eu, iar oile, Dumnezeu ştie". Şi aceasta auzind, diavolul, a strigat cu glas mare: "Pentru smerenia ta, voi ieşi". Şi a ieşit în ceasul acela.

Învăţătură a Sfântului, Părintelui nostru Teodor, egumenul studiţilor, ca să nu deznădăjduim de mila lui Dumnezeu, pentru păcătele noastre

Nici un lucru nu-l opreşte pe cel ce voieşte să se mântuiască şi nici o pricină nu-l ţine pe el să nu se pocăiască, chiar de ar fi căzut în tot felul şi în cele mai de pe urmă păcate. Şi, ca dovadă că adevărat îmi este cuvântul, multe îmi sunt mărturiile.

Iar una din cele multe este şi mărturia lui David, mai marele tâlharilor. În ce fel a fost el mai înainte? Au nu era el, mai înainte ucigaş de oameni? Şi nu era plin de toate răutăţile? Şi cum s-a pocăit şi a luat asupra sa chipul călugăresc şi a fost iscusit şi pe cei munciţi de diavol îi izbăvea? Că i-a zis lui îngerul: "Davide, Davide, ţi-a iertat Domnul Dumnezeu păcatele tale". Şi nu numai că l-a iertat pe el, ci şi făcător de minuni l-a arătat.

Voieşti încă să vezi şi pe altul? Vezi pe Manase, care timp de cincizeci şi doi de ani a învăţat pe Israel spre închinarea idolilor celor fără de suflet. Ci şi acela, în puţine zile pocăindu-se, s-a mântuit şi a dat laudă lui Dumnezeu, laudă pe care şi acum o cântă Biserica lui Dumnezeu.

Şi iarăşi dumnezeiescul David, după desfrânare şi după ucidere, pocăindu-se, proorocescul dar a primit.

Iar Maria Egipteanca, după nesăturarea păcatului, la sfinţenie a ajuns şi a prooroci s-a învrednicit.

Şi alţii mulţi, căzuţi în păcatele lor, cu pocăinţă s-au sculat. Drept aceea, nimeni vreodată să nu se deznădăjduiască pe sine, ci să ne sârguim prin pocăinţă a ajunge mântuirea.

Pentru aceea fraţilor, mai treji să ne facem şi cu bună nădejde să credem că, dacă Dumnezeu şi pe cei ce au căzut în adâncul greşelilor i-a miluit, prin iubirea Lui de oameni cea negrăită, şi-i cheamă, şi-i mântuieşte, cu atât mai vârtos pe noi, cei ce am greşit Lui, ne va mântui şi auzind acestea să nu zică nimeni: "Dacă aşa făcând, aşa au fost primiţi de Dumnezeu, apoi şi pe noi, pe toţi, care cu neînfrânate patimi vieţuind acum, ne va milui".

Să nu gândiţi acestea, că ei, după iertare, îngereşte au vieţuit. Iar cei ce cu neînfrânate patimi vieţuiesc aici, de cugetul lor vor fi judecaţi, iar în veacul ce va să fie, în osândă şi în chinuri vor fi, de vreme ce aici şi-au luat visteriile cele stricăcioase ale desfătărilor. Deci, unii ca aceştia se cuvine să plângă, căci nimic nu însemnează desfătarea lumii acesteia, faţă de osânda celor ce greşesc.

Pentru aceea, fraţilor, să pornim spre pocăinţă, cerând iertarea păcatelor, şi să ne bucurăm unul cu altul, sporind spre Dumnezeu, prin răbdare şi supunere şi prin domolirea poftelor trupeşti, care este cea de a doua mucenicie. Ca prin acestea să fim moştenitori cu desăvârşire ai vieţii celei veşnice, întru Hristos Iisus, Domnul nostru. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 11 septembrie

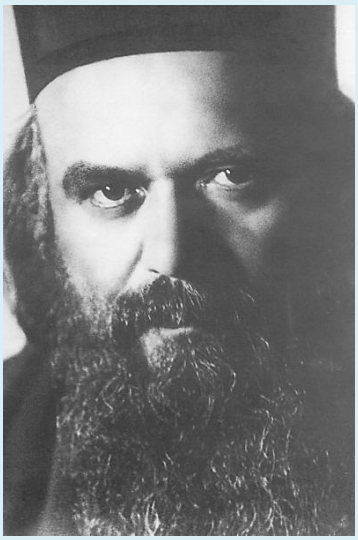

Pomenirea Sfintei cuvioase Theodora

Theodora a fost din Alexandria, soţia a unui bărbat tânăr. La sfatul unei vrăjitoare, ea a comis adulter cu un alt bărbat şi a simţit imediat rana insuportabilă a remuşcării. Atunci ea şi-a tăiat părul, s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti şi s-a închinoviat în mânăstirea de bărbaţi Octodecatos, luându-şi numele de Theodor.

Ea a uimit întreaga obşte cu nevoinţele ei mari, cu postirile, privegherile, smerenia şi nesecatele lacrimi de pocăinţă, însă o tânără ce ducea o viaţă promiscuă 1-a acuzat pe părutul Theodor că a sedus-o şi că a lăsat-o însărcinată.

Monahul Theodor nu s-a justificat deloc, ci a socotit această calomnie murdară plată dreaptă de la Dumnezeu pentru păcatul comis. Alungat din mânăstire, părutul monah Theodor, Sfânta Theodora, a petrecut şapte ani într-o pădure pustie, crescând copilul acelei desfrânate.

Ea a învins toate uneltirile şi meşteşugirile diavoleşti: nu s-a plecat închinării la diavol, a refuzat să accepte hrană din mâinile unui părut soldat, a refuzat să asculte rugăminţile chiar şi ale soţului ei de a se întoarce la el, soţ care prin nu se ştie ce minune nimerise în acea pustie.

Dar toate acestea nu fuseseră decât înşelăciuni drăceşti, pe care Theodora le-a spulberat cu rugăciunea şi însemnându-se pe sine şi totul în jurul ei cu semnul Sfintei Cruci.

După şapte ani, stareţul mânăstirii 1-a primit înapoi în mănăstire pe părutul monah Theodor. După doi ani el a răposat şi de abia atunci toţi fraţii au văzut că el era de fapt femeie.

Un înger al Domnului i-a descoperit atunci egumenului taina despre Sfânta Theodora. Soţul Theodorei a venit la înmormântare şi a rămas vieţuind sihăstreşte în chilia soţiei lui până la moarte.

Sfânta Theodora se făcuse vas ales al Duhului Sfânt: ea a îmblânzit animale sălbatice, a vindecat boli şi a scos apă dintr-un puţ uscat. Aşa a proslăvit-o Dumnezeu pe cea care s-a pocăit cu adevărat, pe cea care a luptat dintru răbdarea unei inimi viteze timp de nouă ani, ca să spele un singur păcat. Ea s-a săvârşit către Domnul la anul 490.

Pomenirea Sfântului Pafnutie, mărturisitorul

El a fost episcop al cetăţii Taiski din Thabaida Egiptului. El a avut de suferit mucenicește întru apărarea Ortodoxiei credinţei. Ereticii 1-au mutilat, scoţându-i un ochi şi tăindu-i piciorul stâng.

El a fost unul dintre Sfinţii părinţi ai Sinodului I Ecumenic [de la Niceea, din anul 325] şi dintre cei mai combativi împotriva ereziei lui Arie.

Sfântul împărat Constantin cel mare a avut pentru el un respect adânc şi îl săruta adesea pe ochiul care îi lipsea, cel care fusese scos întru apărarea Ortodoxiei.

Acest Sfânt Pafnutie a stat cu putere împotriva reprezentanţilor apuseni la Sinod, care voiau ca preoţii de mir să fie şi ei bărbaţi necăsătoriţi.

Sfântul Pafnutie, mărturisitorul a fost feciorelnic toată viaţa lui.

Sfântul prea cuvios Eufrosin, bucătarul

Sfântul Eufrosin a fost bărbat simplu, dar dumnezeiesc. El a slujit ca bucătar într-o mânăstire din Amoreea, în veacul al nouălea.

Într-o noapte, stareţul mânăstirii s-a văzut pe sine în Rai, iar acolo se afla şi Eufrosin bucătarul. Acesta a cules trei mere dintr-unul din pomii Raiului şi le-a dăruit stareţului. Când s-a trezit din vis, stareţul a văzut pe perna lui trei mere nemaipomenit de frumoase şi de parfumate.

El 1-a aflat degrabă pe Eufrosin şi 1-a întrebat: „Frate, unde ai fost azi-noapte?"

„Am fost unde ai fost şi Sfinţia ta, părinte," a răspuns plăcutul lui Dumnezeu.

Atunci stareţul a descoperit taina întregii obşti şi cu toţii au recunoscut sfinţenia lui Eufrosin.

De aceea, temându-se de laudele oamenilor, Eufrosin, bucătarul a ieşit îndată, în taină, din mânăstire, şi s-a sălăşluit într-un loc necunoscut, până la sfârşitul vieţii lui.

Pomenirea Sfintei muceniţe Ia

Ea a fost denunţată de nişte popi idoleşti ca fiind creştină şi a luat mucenicia pentru Hristos în anul 363 în Persia, în timpul regelui persan Sapor al doilea.

Sfânta Tradiţie spune că soarele s-a întunecat la ceasul morţii ei şi că tot văzduhul s-a umplut de bună mireasmă negrăită. Ea s-a proslăvit veşnic de către Dumnezeu.

Pomenirea Sfinţilor mucenici Diodor, Didim şi Diomid

Aceşti mucenici ai lui Hristos au murit în Laodiceea ucişi fiind în bătăi bestiale.

Cântare de laudă la Sfânta cuvioasă Teodora

Sărmana Theodora în păcat a rătăcit:
Dar Theodora slăvită de el a fost iertată.
Un singur păcat ea cu virtuţi mii l-a plătit,
Şi cu milostivirea lui Hristos Dumnezeu.

Ea de la sine lepădat-a drăceşti închipuiri,
Şi cu inimă smerită a dus batjocura lumii.

Mintea ei cu totul la Dumnezeu a fost,
Căci cugetul ei trupesc sfânta l-a omorât.
Ea până la sfârşit lui Dumnezeu s-a supus,
Raiului dumnezeiesc învrednicindu-se.

Ea cetăţeană cerească slăvită este-acum,
O, Sfântă Theodora, pentru noi
Lui Hristos Domnul roagă-te!
Roagă-te ca şi noi de păcat să scăpăm,
Ca să putem şi noi urma luptelor tale!
Tu de la Domnul putere ai primit, în viaţă fiind
Şi după ce Domnul la El te-a chemat.
Tu nouă ne ajuţi să călcăm satanice ispite.
Tu de la Dumnezeu puteri mari ai primit.

Diavolii aceasta o ştiu şi de spaimă pier
Când noi chemăm al tău nume.

Tu acum înaintea Domnului cu toţi Sfinţii te rogi
Şi pe noi tu ne smulgi din ale lor gheare.

Cugetare

Să nu-i împiedicăm pe cei care voiesc să meargă pe calea desăvârşirii şi a slujirii lui Dumnezeu. Multe femei sfinte care au voit să fugă de căsătorie şi să se închine pe de-a întregul lui Dumnezeu au fost urmărite şi împiedicate de la aceasta de către soţii lor. În general aceste femei la sfârşit au ieşit biruitoare, rămânând credincioase intenţiilor lor şi adesea trezind la o conştiinţă mai bună şi pe soţii lor, care adesea începeau şi ei să păşească pe calea mântuirii.

Sfânta Theodora, îmbrăcată în haine bărbăteşti, a trebuit să scape cu grijă de căutările soţului ei şi de aceea s-a ascuns într-o mânăstire de bărbaţi.

Dar au existat şi soţi cu dreaptă socoteală, care au fost de acord cu dorinţele soţiilor lor şi le-au îngăduit să se lepede de deşertăciunea lumii, spre a se putea închina mai deplin slujirii lui Dumnezeu.

Regele Frederick a fost la un moment dat logodit cu o tânără cehă, pe nume Agnes. Dar aceasta nu a dorit niciodată să se căsătorească cu cineva şi de aceea a rupt logodna şi s-a refugiat la o mânăstire. Regele a zis atunci, într-un fel înţelept: „Dacă m-ar fi părăsit pentru un alt bărbat, atunci aş fi căutat răzbunare. Dar aşa nu mă simt deloc insultat pentru aceea că Agnes m-a respins pe mine în favoarea Împăratului Ceresc."

Luare aminte

Să luăm aminte la cumplita lepădare de Dumnezeu a lui Solomon şi la pedeapsa lui Dumnezeu pentru aceasta: (III Regi 11):

- *La cum, la bătrâneţe ajungând, Solomon şi-a scrintit inima din pricina multelor femei şi s-a îndepărtat de Dumnezeu şi a început să se închine la idoli;*
- *La cum Dumnezeu s-a mâniat pe Solomon pentru aceasta şi a luat împărăţia de la el şi i-a dat-o robului lui;*
- *La cum Solomon s-a îndepărtat de la Dumnezeu chiar şi după ce Dumnezeu de două ori S-a înfăţişat înaintea lui şi în pofida faptului că primise două daruri colosale de la El: înţelepciune nemăsurată şi bogăţiile pământului;*
- *La cum, până şi cel mai înţelept dintre oameni poate să cadă în cea mai de pe urmă ruşine şi josnicie, dacă nu se păzeşte pe sine cu frică de Dumnezeu.*

Predică despre Hristos, Pâinea vieţii

Eu sunt pâinea vieţii (Ioan 6: 35).

Oare cine poate să dea viaţă, fraţilor, dacă nu Cel care a creat-o? Cine, cu adevărat, poate fi Pâinea Vieţii, dacă nu Făcătorul nostru? Căci El zideşte viaţa, El menţine în viaţă, El hrăneşte şi El e Dătătorul vieţii. Aşa cum grâul hrăneşte trupul, aşa Hristos hrăneşte sufletul.

Dacă sufletele noastre se hrănesc cu vreo altă hrană în afară de Hristos, atunci ele nu pot trăi, ci putrezesc şi mor. Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viaţa veşnică şi pe care o va da vouă Fiul Omului (Ioan 6: 27). Aşa zice Domnul într-un verset anterior celui pe care îl cercetăm acum. Mai întâi, El examinează foamea omului, iar după aceea îi dăruieşte hrana de care are nevoie. Cu adevărat, El dăruieşte mai întâi foamea şi numai după aceea hrana, căci adesea oamenilor nu le sunt limpezi cele cu privire la foame. Lor le este foame de ceva, dar nu ştiu de ce. Chiar şi atunci când se satură de mâncările pământeşti şi chiar se prea satură, ei încă rămân cu o anumită senzaţie neostoită de foame. Şi deşi văd că toată hrana pământului nu le poate nicicum astâmpăra această misterioasă foame, ei tot la hrana pământească se reped. Ei se luptă pentru această hrană pământească toată viaţa lor şi numai pentru ea.

Dar adevărata foame a oamenilor nu este după hrana pământească, ci după cea cerească, după viaţa veşnică, după Dumnezeu. Stăpânul Hristos a scos Primul în evidenţă această foame şi El este Acela care dă şi hrana pe măsura ei. El însuşi este această hrană: ***Eu sunt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată (Ioan 6: 35).***

Acela se va sătura, acela se va bucura, acela se va revigora, acela îl va cunoaşte pe Dumnezeu şi acela se va cunoaşte în sfârşit şi pe sine însuşi. O, fraţilor, pe acela El îl va ridica din morţi!

Căci hrănirea perpetuă numai cu hrana care piere, fără şi cea nemuritoare şi duhovnicească, treptat ucide sufletul, iar în cele din urmă îl omoară cu desăvârşire. Dar cum îl omoară? îl omoară de foame. Căci trupul este pământ şi se hrăneşte cu hrană pământească, pe când sufletul este din suflarea Izvorului Vieţii însuşi şi lui îi trebuie hrană şi băutură numai şi numai de la însuşi Izvorul Vieţii.

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela ce eşti Pâinea Vieţii celei adevărate şi nepieritoare, Pâinea cea dulce şi singura pâine adevărată, cu Tine

însuţi hrăneşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Căci noi numai Ţie ne închinăm şi pe Tine Te lăudăm în veci. Amin.

Sfânta Teodora din Alexandria

11 Septembrie
Egipt, sec. V

Sfânta Teodora era bogată şi de neam ales. Ea s-a măritat cu un bărbat bun, cu purtare aleasă şi credincios, numit Pafnutie, cu care trăia la Alexandria.

Însă diavolul, a cărui ură pentru neamul omenesc este nestinsă, nu a putut răbda să vadă fericirea Teodorei. Astfel, el a semănat într-un oarecare tânăr bogat pofta fierbinte faţă de ea. Spre a o câştiga pentru sine, tânărul s-a dus la o vrăjitoare şi a plătit-o să facă farmece Teodorei şi s-o înduplece să se dea lui. Acea părtaşă a satanei a aranjat să stea de vorbă cu Teodora, reuşind să o zăpăcească şi să-i slăbească hotărârea.

Curând, tânăra Teodora căzu în păcatul preacurviei. Însă îndată după aceea, mustrarea cugetului o străpunse ca o sabie. Şi cu cât şi aducea aminte de fericirea sa de mai înainte şi de curăţia vieţii sale, cugetul începea să o chinuiască şi mai tare.

În durerea de moarte a vinovăţiei şi remuşcării sale, ea aleargă la o mânăstire spre a afla mila şi iertarea lui Dumnezeu, mărturisindu-se pe faţă tuturor celor de acolo. Însă pentru a nu fi descoperită de soţul ei, cu care nu putea să dea faţă,

s-a îmbrăcat în haine bărbăteşti, schimbându-şi numele în Teodor, şi s-a călugărit într-o mânăstire de bărbaţi.

Pocăinţa sa era atât de sinceră şi nevoinţele atât de stăruitoare, încât Dumnezeu a aflat-o vrednică de a face minuni. I s-a dat putere asupra fiarelor sălbatice, iar odată a vindecat un om sfâşiat de un leu. În vreme de secetă, a făcut cu rugăciunile ei să se umple lacurile de lângă mânăstire.

Între timp, soţul ei jelea pierderea soţiei. Nu putea îndura gândul că ea fugise cu un alt bărbat. ***Astfel că Dumnezeu, în nesfârşita Sa milosârdie, i-a descoperit că nu îl părăsise pentru un alt bărbat, ci intrase în viaţa monahală.*** Aceasta i-a liniştit cugetul şi inima, deşi tot îi mai ducea dorul.

După o vreme, Teodora a fost învinovăţită de unii călugări pizmaşi că a lăsat însărcinată pe o oarecare femeie nemăritată. Aducându-şi aminte de păcatul ei, nu s-a împotrivit învinovăţirii, ci a primit cu smerenie şi în tăcere să fie scoasă afară din mânăstire. A luat tăcută copilul şi l-a crescut ea însăşi în pustia din apropiere. După şapte ani, timp în care a biruit multe ispite şi năluciri drăceşti, egumenul mânăstirii a primit-o înapoi.

Adevărata ei identitate a fost descoperită numai la moarte, doi ani mai târziu, în anul 490. Toţi se minunau de bunătatea şi răbdarea acelui „călugăr", care crescuse un copil din flori al cărui tată nu avea cum să fie. Iar egumenul mânăstirii a avut parte de o vedenie în care Teodora era primită în ceruri cu măreţie de către o ceată de îngeri.

Când a murit, Dumnezeu a îndreptat în chip minunat paşii soţului către mânăstirea ei. El a luat parte la îngroparea sa şi apoi s-a mutat în chilia ei, spre a-i continua luptele duhovniceşti şi spre a fi împreună cu ea în duh. Când a murit, a fost îngropat împreună cu ea. Se spune că copilul pe care l-a crescut şi educat întru credinţă a ajuns egumenul mânăstirii.

Din „Căsătoria , cale spre sfinţenie"
Ed. Sophia 2001

Icoane

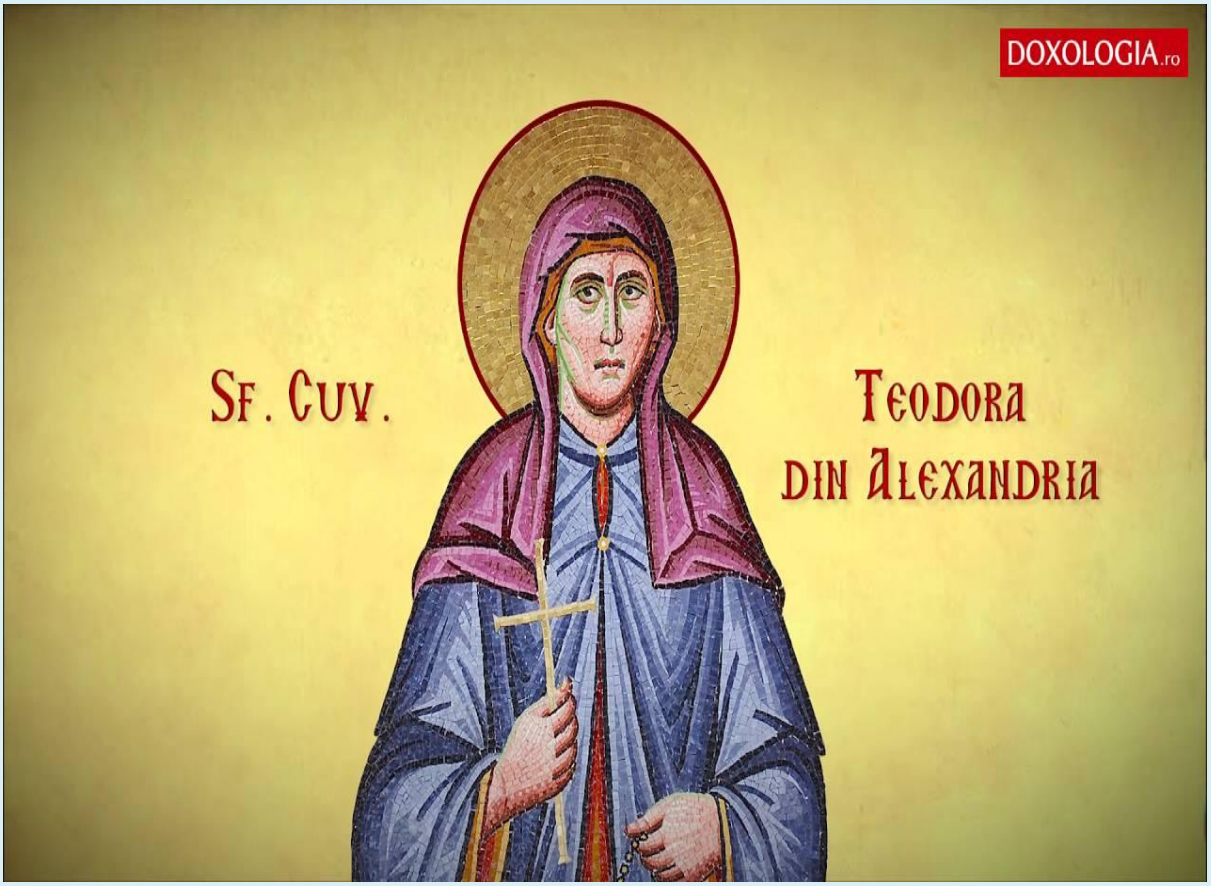
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Teodora
din Alexandria

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Teodora
din Alexandria

SF. CUV. TEODORA
DIN ALEXANDRIA
SF. CUV. EUFROSIN
BUCĂTARUL

SF. CUV. TEODORA
DIN ALEXANDRIA
SF. CUV. EUFROSIN
BUCĂTARUL

Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria şi Sfântul cuvios Eufrosin, bucătarul Icoană sec. XX, Mănăstirea Panahrantou, Megara (Grecia) - Colecţia Sinaxar la Sfinţii zilei (icoanele litografiate se găsesc la Catedrala Mitropolitană din Iaşi)

Sfânta cuvioasă Teodora din Alexandria, Sfântul cuvios Eufrosin bucătarul și Sfânta Teodora din Vasta

SF. CUV. TEODORA
DIN ALEXANDRIA
SF. CUV. EUFROSIN
BUCĂTARUL
SF. CUV. TEODORA
11 septembrie

Sf. Cuv. TEODORA din ALEXANDRIA
11 septembrie

SFÂNTA
CUVIOASĂ
TEODORA
DIN ALEXANDRIA
11 septembrie

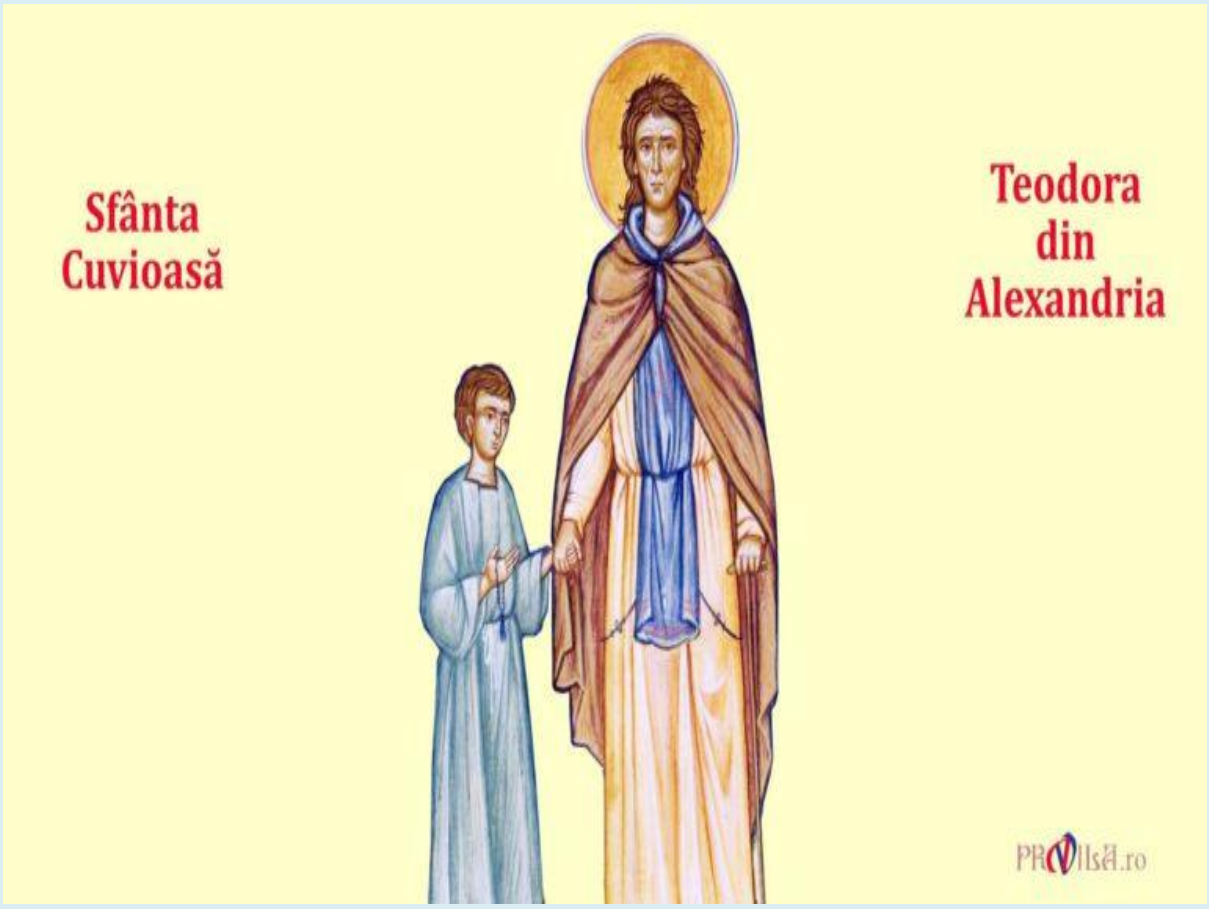
Sfânta
Cuvioasă
Teodora
din
Alexandria

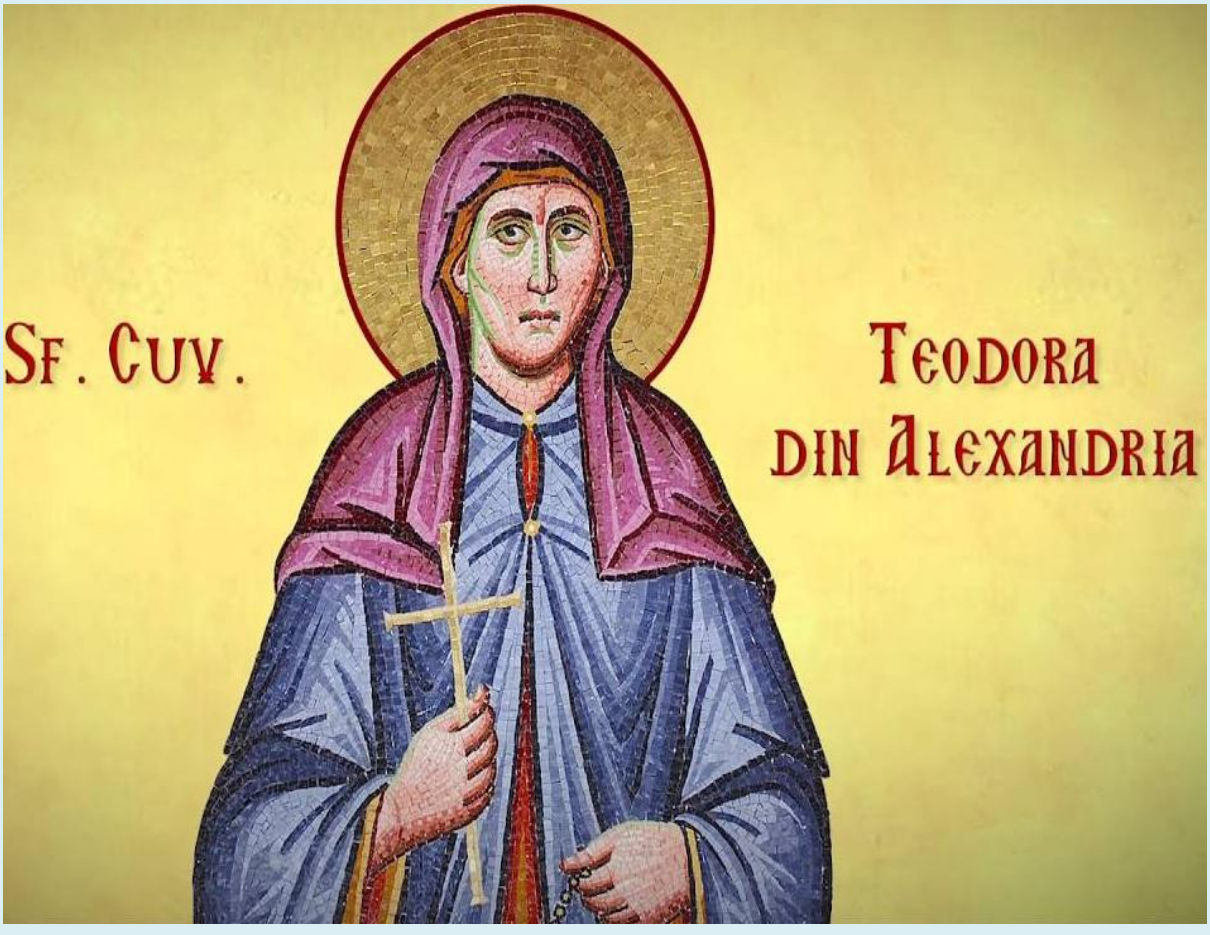
Sf. Cuv.
Teodora
din Alexandria

Troparul Sfintei Cuvioase Teodora din Alexandria

11 Septembrie - Glasul 8

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; şi lucrând, ai învăţat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta şi cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Teodora, duhul tău.

Bucură-te, Sfântă cuvioasă Teodora!